



JUST4KIDS

HIGH SCHOOL

cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

*“ABC- ul
Just 4 Kids”*

Iunie 2024

ISSN 2668-0459

ISSN-L 2668-0459



JUST4KIDS

HIGH SCHOOL

cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Nivel preșcolar

Iunie 2024

ISSN 2668-0459

ISSN-L 2668-0459

CUPRINS *nivel preșcolar*

01

**Jocul didactic în
activitățile
matematice**

Prof. Stoica Simona

02

**Cum identificăm
probleme de
atenție și
concentrare la
preșcolari**

Psiholog Drugă
Mădălina

03

**Dezvoltarea
socio-
emoțională a
copiilor**

Prof. Stan Mihaela

CUPRINS *nivel preșcolar*

04

**Gestionarea
emoțiilor
copiilor**

Prof. Ion Cristina

05

**Rolul excursiilor în
grădiniță**

Prof. Apostol Andreea

06

**Nevoile copiilor cu
cerințe
educaționale
speciale și rolul
educatoarei**

Prof. Caval Denisa

CUPRINS *nivel preșcolar*

07

**Rolul
profesionistului
în educația
timpurie**

Prof. Gîrbea Ana
Maria

08

**Deprinderile
motrice de bază**

Prof. Cenușă Corina

09

**Tulburările de
vorbitură și
corectarea lor**

Prof. Magadan Ana
Maria

CUPRINS *nivel preșcolar*

10

**Fair play și
puterea
caracterului**

Prof. Dobrescu
Andreea

11

**Cum stimulăm
creativitatea
preșcolarilor**

Prof. Mitu Amelia

12

***Cum îți poți controla
furia atunci când este
necesar să o faci?***

Prof. Floroiu
Mădălina

13

**Sfaturi la final
de grupă mare**

Prof. Iscru Luciana

Prin intermediul jocului copilul interacționează cu obiecte, lucruri, poate juca diferite roluri aducându-l cât mai aproape de realitatea de zi cu zi. El intră în contact direct cu lumea înconjurătoare, o descoperă cu proprii ochi, o analizează, o înțelege, își creează o percepție asupra formelor, culorilor, dimensiunilor, pozițiilor spațiale. La vârsta preșcolară, copiii nu reușesc să folosească un limbaj matematic adecvat, tocmai din acest motiv dobândirea cunoștințelor se face spontan prin intermediul jocurilor desfășurate la grupă.

Jocul didactic matematic, ca modalitate de instruire și educare intelectuală a preșcolărilor realizează o îmbinare deplină între obiectivele urmărite, conținutul activității și particularitățile psihice ale vârstei preșcolare, prin transpunerea sarcinilor de învățare în joc. Jocul didactic are drept note definitorii: conținutul, sarcina didactică, elementele și regulile de joc. Regulile jocului realizează legătura între sarcina didactică și acțiunea jocului. (Jalbă C., Nicu G, 2006)

Joaca și învățarea sunt activități care se îmbină perfect. Activitatea matematică desfășurată prin joc ajută copilul să își îmbogățească cunoștințele matematice mult mai ușor, construind astfel premisele pentru gândirea logică. Aceste activități le putem face și mai atractive, copiii fiind foarte încântați și receptivi dacă folosim și materiale din natură (de exemplu, toamna este foarte ofertantă: frunze, castane, ghinde, crengi, frunze uscate, conuri, fructe, legume).

Jocul didactic în activitățile matematice

Prof. Stoica Simona

Exemple de bune practici:

➤ Forme geometrice:

- Recunoașterea și denumirea formelor geometrice: cerc, pătrat. “Treci la locul tău”,
- „Formele geometrice vesele”,

➤ Grupe de obiecte:

- Gruparea, după un criteriu dat (formă, culoare, mărime);
- Perceperea și observarea diferențelor de mărime, culoare, formă;
- Construirea unei structuri simple după un model dat. „Omida și culorile”, „Frunze de toamnă”, „Grupează și numără obiectele”

➤ Numerație: - Repetarea numerației în limitele 1-3 (constituire de mulțimi, numerație, raportarea numărului la cantitate)

*„Câte flori și câte cosuri?”, „Numără peștișorii”, „Te rog să îmi dai...” „Numără și potrivește!”
„Câte frunze sunt?” „Formează mulțimi de buburuze”*

Cum identificăm probleme de atenție și concentrare la preșcolari

Psiholog Drugă Mădălina

În dezvoltarea copilului, abilitatea de concentrare are un rol esențial, influențând capacitatea acestuia de a învăța, de a rezolva probleme și de a interacționa eficient cu mediul înconjurător. De la vârsta de 3 ani, copiii încep să își dezvolte abilitatea de concentrare, iar lipsa acestei abilități poate duce la dificultăți în mediul școlar. Concentrarea este o abilitate necesară pentru orice acțiune conștientă, iar lipsa de concentrare îi poate cauza copilului numeroase probleme și poate afecta nu doar rezultatele școlare ci și activitățile de zi cu zi.

Capacitatea de concentrare a copiilor poate să scadă din diverse cauze, fizice sau psihice cum ar fi: lipsa de interes pentru activitatea respectivă, probleme de sănătate, insuficiente ore de somn, utilizarea excesivă a dispozitivelor electronice, etc. De obicei, părinții observă că un copil are atenție și concentrare reduse atunci când copilul merge la școală, deoarece întâmpină dificultăți în activitatea de învățare. Este bine să acordăm atenție evoluției copilului încă de la grădiniță, să vedem cum face față activităților care necesită atenție și concentrare.

Abilitatea de concentrare se dezvoltă treptat, din primii ani de școală. Datorită acestei abilități, copilul este capabil să facă ceea ce este important în acel moment, să asculte o comandă și să îndeplinească sarcina respectivă.

Conștientizăm că un copil are probleme de concentrare atunci când își întrerupe munca des, se frustrează și se descurajează ușor atunci când sarcinile devin mai dificile. Copilul cu probleme de concentrare lucrează în grabă, îndeplinește sarcinile superficial, ca și cum nu i-ar păsa dacă le-a făcut în mod corespunzător, face multe greșeli, iar rezultatul muncii sale este nesatisfăcător.

Cum identificăm probleme de atenție și concentrare la preșcolari

Psiholog Drugă Mădălina

Problemele legate de concentrare pot fi, de asemenea, demonstrate de faptul că preșcolarul este adesea încet, gânditor și are nevoie de mult timp pentru a putea îndeplini diferite sarcini. Capacitatea de concentrare este esențială în procesul de dezvoltare a copilului, deoarece face procesul învățării mai ușor pentru copil și îl ajută să își atingă potențialul. Concentrarea, la fel ca multe alte abilități, se dezvoltă în timp, pe măsură ce copilul crește, însă are nevoie de stimulare și încurajare din partea educatorilor și părinților încă de la vârste fragede.

Există mai multe exerciții cognitive care îl ajută să se concentreze asupra unui lucru, fără ca ceva din jur să îi distragă atenția și să-i perturbe activitatea. Acestea trebuie introduse în rutina copilului încă din primii ani de gradiniță, când creierul lui este în plină dezvoltare, și are nevoie de stimulare constantă pentru a-și atinge, în timp, potențialul.

Pentru a îmbunătăți capacitatea de concentrare a copilului, putem începe prin a-i crea condițiile necesare pentru a lucra, limitând distragerile. Una dintre metodele cele mai eficiente pentru a îmbunătăți concentrarea și atenția copiilor este utilizarea jocurilor de memorie, strategie și logică. Aceste activități nu doar că fac învățarea mai atractivă, dar contribuie și la dezvoltarea unor abilități cognitive, sociale și emoționale. Prin intermediul jocurilor de memorie, copiii își îmbunătățesc capacitatea de a reține și de a-și aminti informații, ceea ce este esențial pentru performanța academică. Jocurile de strategie îi învață pe copii să gândească anticipativ, să planifice și să ia decizii, dezvoltând astfel gândirea și abilitățile de rezolvare a problemelor.

De asemenea, jocurile de logică stimulează creativitatea și inovația, încurajând copiii să găsească soluții neconvenționale la diverse provocări. În plus, aceste jocuri îi ajută pe copii să își îmbunătățească atenția și concentrarea, prin necesitatea de a fi atenți la detalii și de a rămâne focusați pe o sarcină dată pentru perioade mai lungi de timp.

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Prof. Stan Mihaela

Educația socio-emoțională este alcătuită din toate activitățile de învățare care duc la dobândirea experienței de comportare în societate, la formarea competențelor emoționale și sociale, a abilităților preșcolarelor de a înțelege, de a se exprima și de a-și regla emoțiile.

Dezvoltarea socio-emoțională este foarte importantă la copilul preșcolar, vizând debutul vieții sociale și a modului în care reușește să se privească pe el însuși, dar și lumea din jurul lui.

Abilitățile emoționale și sociale au un rol esențial în viața oamenilor, astfel încât copiii trebuie să le acceseze pentru a avea succesul dorit la maturitate. Adulții sunt cei care le oferă ajutor în acest sens, pentru că la vârsta preșcolară au loc schimbări multe în viața afectivă.

Trăirile unui copil sunt extrem de profunde, indiferent că și le exprimă în cadrul jocurilor, activităților educative sau când trebuie să ducă la bun sfârșit unele sarcini în familie, acestea exercitând o influență puternică asupra conduitei sale. Din acest motiv, cei mici trebuie să învețe ce înseamnă ceea ce simt, pentru că doar așa pot vorbi despre acest lucru, făcând deosebire între sentimentele lor și exprimarea acestora externă, fiind capabili să identifice emoțiile din expresia facială a unei persoane și reușind cu succes să-i răspundă într-un mod adecvat.

Astfel, există câteva competențe emoționale specifice, pe care trebuie să le aibă în vedere un educator sau un părinte care dorește să se asigure că micuțul reușește să evolueze în acest sens:

- recunoașterea emoțiilor;
- exprimarea emoțiilor;
- înțelegerea emoțiilor;
- reglarea/autoreglarea emoțiilor.

Competențele sociale dezvoltate în perioada preșcolară sunt:

- complianța la reguli;
- inițierea și menținerea unei relații;
- integrarea într-un grup de prieteni.

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor

Prof. Stan Mihaela

Dintre caracteristicile dezvoltării socio-emoționale la vârsta preșcolară pot fi amintite:

- copilul încearcă să se identifice cu modelele oferite de părinții săi;
- pentru a contracara criza de opoziție, prichindelul are nevoie de independență, acest lucru generând conduite pozitive;
- acum apar diferite sentimente morale, cum ar fi rușinea, mulțumirea când este lăudat, atașamentul, dragostea pentru frați, prietenia;
- în jurul vârstei de 4-5 ani apar reușitele de autocontrol, încrederea în forțele proprii, stăpânirea emoțiilor, conștientizarea regulilor de comportament și a normelor de conviețuire în societate etc.

Dezvoltarea socio-emoțională a copiilor preșcolari și implicațiile sale sunt studiate de specialiști în domeniul educației, dornici de a oferi societății adulți bine formați, care să respecte regulile. Activitățile muzicale, audierea poveștilor, cunoașterea naturii, desenul, jocurile didactice, dramatizarea ajută nespus la dezvoltarea emoțiilor, la îmbogățirea vocabularului, la rezolvarea unor probleme social-morale cu caracter specific și la îmbunătățirea abilităților estetice.

Poveștile și basmele au scopul de a-i amuza pe copii, dar și de a-i educa să nu se lase pradă viciilor, să aibă sentimente pozitive, dezvoltându-se calități umane. Cărțile ilustrate sunt de real ajutor, pentru că micuțul vede mai întâi imaginea și așa receptează mai ușor mesajul povestirii.

Cu ajutorul jocului, cei mici reușesc să-și dezvolte latura emoțională, dar și pe cea socială: învață despre regulile sociale; cum să interacționeze cu ceilalți; achiziționează abilități cognitive; își dezvoltă capacitatea de memorare; își dezvoltă limbajul.

Gestionarea emoțiilor copiilor

Prof. Ion Cristina

Educația emoțională în primii ani de viață este esențială pentru dezvoltarea sănătoasă și armonioasă a copiilor. În această perioadă crucială, copiii învață să își recunoască și să își gestioneze emoțiile, să dezvolte empatia și să stabilească relații sănătoase cu ceilalți. Acest articol explorează importanța educației emoționale, beneficiile sale și modalități practice de implementare a acesteia în viața de zi cu zi.

Educația emoțională implică învățarea și dezvoltarea abilităților necesare pentru recunoașterea, exprimarea și gestionarea emoțiilor. În primii ani de viață, copiii învață prin observare și interacțiuni sociale, iar educația emoțională le oferă un fundament solid pentru a deveni adulți echilibrați și empatici. Copiii care învață să își gestioneze emoțiile sunt mai capabili să interacționeze pozitiv cu ceilalți, să colaboreze și să rezolve conflictele. Abilitățile sociale dezvoltate în copilărie influențează relațiile lor viitoare, atât personale, cât și profesionale.

De asemenea, educația emoțională îi ajută pe copii să își dezvolte reziliența emoțională, să facă față stresului și să își mențină starea de bine mentală. Copiii care învață să-și gestioneze emoțiile au mai puține probleme de comportament și sunt mai puțin predispuși la anxietate și depresie.

În plus, copiii care au abilități emoționale bine dezvoltate au tendința de a se descurca mai bine în mediul școlar, deoarece pot să își gestioneze mai eficient emoțiile și să se concentreze pe învățare. Emoțiile pozitive favorizează creativitatea și capacitatea de a rezolva problemele.

Părinții și educatorii joacă un rol crucial în educația emoțională a copiilor prin modul în care își gestionează propriile emoții și interacționează cu cei mici. Copiii imită comportamentul adulților din jurul lor, așa că este important să le oferim un exemplu pozitiv.

Jocurile de rol, poveștile și activitățile creative pot ajuta copiii să înțeleagă și să își exprime emoțiile. De exemplu, folosirea păpușilor sau a personajelor din povești pentru a discuta despre diverse situații emoționale. Activitățile precum desenul, modelajul sau teatrul de păpuși sunt foarte utile.

Gestionarea emoțiilor copiilor

Prof. Ion Cristina

Încurajați copiii să vorbească despre cum se simt și să pună întrebări. Folosiți un limbaj simplu și accesibil pentru a descrie emoțiile și situațiile în care acestea apar. Întrebări precum „Cum te-ai simțit când ai văzut asta?” sau „Cum crezi că se simte prietenul tău?” pot deschide calea pentru discuții semnificative.

Oferirea unui mediu previzibil și stabil ajută copiii să se simtă în siguranță și să gestioneze mai ușor emoțiile. Rutinele zilnice, cum ar fi timpul de somn și mesele regulate, contribuie la stabilitatea emoțională a copiilor.

Încurajați copiii să își imagineze cum se simt ceilalți în diverse situații. Discutați despre cum pot arăta empatie și cum pot ajuta pe cineva care se simte trist sau supărat. Jocurile de rol și poveștile despre prietenie și ajutor reciproc sunt instrumente excelente pentru a dezvolta empatia.

Este important să recunoaștem și să validăm emoțiile copiilor, indiferent dacă sunt pozitive sau negative. Spuneți-le că este normal să simtă furie, tristețe sau frustrare și ajutați-i să găsească modalități constructive de a le exprima.

În concluzie, educația emoțională este esențială pentru dezvoltarea holistică a copiilor în primii ani de viață. Prin sprijinirea dezvoltării emoționale, părinții și educatorii contribuie la formarea unor indivizi echilibrați și empatici. Investind timp și efort în educația emoțională, pregătim copiii pentru a face față provocărilor vieții și pentru a stabili relații sănătoase și pozitive cu cei din jur.

Rolul excursiilor în grădiniță

Apostol Andreea

*Lăsați copilul să vadă, să audă, să descopere, să cadă și să se ridice și să se înșele.
Nu folosiți cuvinte când acțiunea, faptul însuși sunt posibile.” Pestalozzi*

Se apropie vacanța și odată cu ea ... Școala de vară. Punem pauză activităților de predare și ne ocupăm mai mult de activitățile distractive și recreative. Pentru că majoritatea copiilor își doresc să ia o mică pauză, organizăm pe perioada verii pentru ei o tematică specială. Pe lângă activitățile și atelierelor propuse în grădiniță, dăm startul excursiilor.

Vremea este perfectă pentru aceste activități extracurriculare, care contribuie la completarea procesului de învățământ.

Excursia reprezintă o formă de activitate extracurriculară care face posibil contactul cu lumea vie, oferind prilejul copiilor de a efectua observații asupra obiectelor și fenomenelor așa cum se prezintă ele în stare naturală. Cu ajutorul excursiei se pot transmite noi cunoștințe, se pot fixa și sistematiza cunoștințele dobândite în cadrul activităților, se realizează aplicații practice, se pot verifica diferite cunoștințe căpătate în grădiniță sau în alte excursii sau vizite. Excursiile organizate de grădiniță au multiple valențe de informare și educare a copiilor . Acestea, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă pentru că se desfășoară într-un cadru nou, stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe.

Rolul excursiilor în grădiniță

Apostol Andreea

Excursia și drumeția cultivă dorința de a călători, de a cunoaște, de a ști cât mai mult, de a câștiga prin propriile forțe cunoștințe noi, de a se supune unui program de lucru în care activitatea intelectuală este împletită cu munca fizică. Cadrul didactic are în excursie numeroase posibilități de a traduce în viață sarcinile procesului instructiv-educativ.

Datorită faptului că este poate mai apropiat de copil decât în școală, reușește să-l cunoască mai bine în toate manifestările lui și, ca atare, să poată realiza mai fructuos sarcinile educației morale. Excursia și drumeția mai contribuie într-o largă măsură și la educația estetică a elevilor, constituie un prilej de stimulare a creației artistice, de cunoaștere a artei, etc.

Bucuria copiilor atunci când descoperă lucruri noi este neprețuită. Excursiile și drumețiile au un caracter relaxant, contribuind totodată și la sudarea grupului. Își vor aminti, pe lângă experiențele noi și sentimentele trăite alături de colegi, de întâmplările trăite împreună.

De aceea, considerăm că organizarea acestui tip de activități trebuie continuată, pentru că reprezintă un aspect important în procesul instructiv – educativ.

Nevoile copiilor cu cerințe educaționale speciale și rolul educatoarei

Prof. Caval Denisa

Educația copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES) reprezintă un domeniu complex și sensibil, care necesită o abordare multidimensională pentru a asigura incluziunea și succesul acestor copii în mediul școlar. Nevoile specifice ale copiilor cu CES variază considerabil, de la dificultăți de învățare și dizabilități fizice până la tulburări de comportament și deficiențe senzoriale. În acest context, rolul educatoarei este esențial, ea fiind chemată să creeze un mediu educațional adaptat, în care fiecare copil să își poată dezvolta potențialul maxim. Primul pas în abordarea copiilor cu nevoi speciale este realizarea unei evaluări detaliate.

Evaluarea constă în identificarea dificultăților și punctelor forte ale fiecărui copil fiind stabilite astfel bazele unui plan educațional potrivit pentru aceștia. Rolul educatoarei în efectuarea evaluării inițiale este acela de a colabora cu specialiști fiind utilizate astfel instrumente de diagnosticare adecvate. Învățarea copiilor cu CES pot avea stiluri diferite, astfel cadrul didactic trebuie să utilizeze metode variate de predare. Învățarea vizuală, auditivă și kinestezică sunt câteva din metodele care pot fi implementate în învățarea preșcolarilor pentru a răspunde la nevoile acestora.

Creativitatea și flexibilitatea educatoarei este importantă pentru a găsi soluții pentru fiecare copil, oferindu-le constant feedback constructiv fiind important pentru dezvoltarea abilităților și pentru încrederea în sine. Părinții de altfel sunt cei mai importanți parteneri în procesul instructiv educativ al copiilor. O colaborarea strânsă cu părinții, informarea și implicarea acestora în procesul educațional reprezintă un succes în dezvoltarea celor mici

Nevoile copiilor cu cerințe educaționale speciale și rolul educatoarei

Prof. Caval Denisa

Construirea unui mediu de învățare incluziv și echitabil poate însemna o diferență semnificativă în dezvoltarea lor socială și emoțională a copiilor. Crearea unui cadru școlar adaptat, este esențial să promoveze accesibilitatea, incluziunea și participarea activă a fiecărui copil. Organizarea de activități care încurajează colaborarea și lucrul în echipă poate facilita integrarea copiilor cu CES.

Activitățile de grup trebuie să fie structurate astfel încât să permită tuturor copiilor să contribuie și să interacționeze în mod pozitiv. Relațiile sociale ale copiilor cu Cerințe Educaționale Speciale cu ceilalți copii sunt cruciale pentru dezvoltarea lor globală. Prin promovarea incluziunii, abordarea și prevenirea discriminării și organizarea de activități care încurajează colaborarea Educația copiilor cu Cerințe Educaționale Speciale necesită o abordare personalizată, colaborativă și flexibilă.

Prin implementarea unor strategii adecvate și colaborarea cu specialiști și părinți, educatoarele pot crea un mediu de învățare incluziv și eficient, care să răspundă nevoilor fiecărui copil. Aceasta nu doar că îmbunătățește rezultatele educaționale, dar și contribuie la dezvoltarea holistică și integrarea socială a copiilor cu CES

Rolul profesionistului în educația timpurie

Prof. Gîrbea Ana Maria

Profesionistul în educația timpurie joacă un rol esențial în dezvoltarea copiilor mici, oferindu-le o bază solidă pentru învățare și dezvoltare ulterioară. Acest rol implică asigurarea unui mediu de învățare sigur și stimulant, unde copiii se simt protejați și încurajați să exploreze. Mediul fizic trebuie să fie curat și sigur, iar cel emoțional să ofere copiilor sentimentul de acceptare și iubire. Educația timpurie se concentrează atât pe învățarea academică, cât și pe dezvoltarea emoțională și socială.

Profesionistul trebuie să promoveze dezvoltarea cognitivă prin activități care încurajează gândirea critică și rezolvarea de probleme, dar și dezvoltarea emoțională prin joc creativ și interacțiuni sociale sănătoase. Fiecare copil are un ritm unic de dezvoltare și nevoi specifice, iar profesionistul trebuie să observe și să înțeleagă aceste diferențe, oferind suport individualizat care să răspundă acestor nevoi. Implicarea părinților și a familiilor este crucială în educația timpurie, de aceea profesionistul trebuie să comunice eficient cu părinții, să-i informeze despre progresul copiilor și să colaboreze cu aceștia pentru a susține dezvoltarea armonioasă a copiilor. Jocul este principalul mijloc de învățare în această etapă, iar profesionistul trebuie să încurajeze creativitatea și imaginația prin activități ludice care stimulează curiozitatea și dorința de a învăța. Astfel, profesionistul în educația timpurie nu este doar un simplu educator, ci un ghid și un susținător al dezvoltării integrale a copilului, pregătindu-l pentru etapele următoare ale vieții și ale educației.

Rolul profesionistului în educația timpurie

Prof. Gîrbea Ana Maria

Acest proces implică nu doar activități educative, ci și formarea de abilități sociale și emoționale esențiale pentru viața de zi cu zi. Profesionistul trebuie să fie un model de comportament pozitiv, să demonstreze empatie și să construiască relații de încredere cu fiecare copil. În plus, este esențial ca profesionistul să fie bine informat și actualizat cu privire la cele mai noi metode și practici educaționale, participând la formări continue și dezvoltare profesională. Prin observarea atentă și evaluarea constantă a progresului copiilor, profesionistul poate adapta metodele de predare pentru a satisface cel mai bine nevoile fiecărui copil. Colaborarea interdisciplinară cu alți specialiști, cum ar fi psihologi, logopezi sau terapeuți ocupaționali, poate oferi suport suplimentar și intervenții specializate atunci când este necesar. În concluzie, rolul profesionistului în educația timpurie este complex și multidimensional, având un impact profund și durabil asupra dezvoltării copiilor. El contribuie la formarea bazelor pentru succesul academic și personal al copiilor, prin crearea unui mediu de învățare pozitiv, stimulat și adaptat nevoilor individuale ale fiecărui copil.

Deprinderile motrice de bază

Prof. Cenușă Corina

Deprinderile motrice de bază reprezintă fundamentul dezvoltării fizice și cognitive a indivizilor, formând baza pentru activități complexe și pentru performanțele sportive. Aceste deprinderi includ abilități precum alergarea, săriturile, aruncările, prinderea și echilibrul. Dezvoltarea lor începe de la o vârstă fragedă și este esențială pentru o viață sănătoasă și activă. În timpul copilăriei, jocurile și activitățile ludice contribuie semnificativ la perfecționarea acestor abilități, oferind copiilor oportunități de a-și îmbunătăți coordonarea, forța și agilitatea.

Deprinderile motrice aplicativ-utilitare se referă la abilitățile motorii care au o aplicabilitate practică în viața de zi cu zi. Acestea includ, dar nu se limitează la, îndemânările necesare pentru a desfășura activități cotidiene, cum ar fi mersul pe bicicletă, înotul, utilizarea uneltelor și echipamentelor casnice sau conducerea unui autovehicul. Dezvoltarea acestor deprinderi este vitală pentru independența și autonomia personală.

În educația fizică și sport, deprinderile motrice de bază și cele aplicativ-utilitare sunt integrate pentru a crea un program de antrenament complet și echilibrat. Copiii sunt învățați să aplice tehnicile fundamentale în contexte practice, dezvoltând astfel nu doar capacități fizice, ci și competențe esențiale pentru viață. De exemplu, abilitatea de a alerga eficient nu este doar o competență sportivă, ci și una utilitară, esențială în diverse situații cotidiene.

Deprinderile motrice de bază

Prof. Cenușă Corina

Prin urmare, deprinderile motrice de bază și aplicativ-utilitare sunt cruciale pentru dezvoltarea holistică a individului, oferind beneficii semnificative atât pentru sănătatea fizică, cât și pentru cea mentală. Educația și antrenamentul adecvat în aceste domenii promovează un stil de viață activ și sănătos, contribuind la bunăstarea generală.

Deprinderile motrice se însușesc prin repetări multiple, sunt elemente ale activității voluntare umane, consolidându-se și perfecționându-se neuniform (adică progresele sunt din ce în ce mai mici cu cât ne aflăm într-un stadiu mai avansat).

Deprinderile motrice de baza sunt : mersul, alergarea, saritura, aruncarea si prinderea.

Formarea acestor categorii de deprinderi este propice copiilor preșcolari și școlari mici , iar însușirea corectă a mecanismelor de bază devenind achiziții stabile pe durata întregii vieți.

Tulburările de vorbire și corectarea lor

Prof. Magadan Ana Maria

Dacă analizăm frecvența tulburărilor de vorbire la diferite vârste, ajungem la concluzia că vârsta preșcolară deține recordul. Cauzele care stau la baza acestor tulburări pot fi grupate în două mari categorii: la nivelul condițiilor, evoluției sau condițiilor și evoluției normale/ anormale.

Cele mai frecvente tulburări de vorbire care se încadrează în prima categorie constau în substituirea unor sunete mai greu de pronunțat cu altele ușoare și recurgerea la pronunțarea aproximativă. E mai ales cazul dislaliilor ușoare: sigmatisme, rotacisme, lambdacisme ș.a.m.d., multe din aceste tulburări se corectează spontan, întrucât pronunțarea corectă evoluează în strânsă legătură cu dezvoltarea aparatului fono-articulator, a auzului fonematic și cu lărgirea posibilităților de imitație verbală. Dintre elementele tipice pronunțării infantile, înlocuirea sunetului „r” cu „l” sau cu „i”, manifestă o mai mare tendință de stabilitate, menținându-se la unii copii până către vârsta de 5-6 ani.

Gama tulburărilor de vorbire care fac parte din cea de-a doua categorie dispune de numeroase diversificări. Cauzele lor sunt multe și de gravitate diferită. Cele mai multe malformații anato-mo-fiziologice pot fi corectate prin intervenții chirurgicale, urmând a se efectua, după vindecare, exerciții logopedice pentru corectarea vorbirii, prin solicitarea structurilor normalizate.

Insuficiențele mediului de vorbire pot fi evitate prin înscrierea copilului în grădiniță și frecventarea constantă a acesteia de către copil, prin evitarea vorbirii artificializate de către adulții ce-l înconjoară pe copil. Tulburările ușoare de vorbire se pot corecta chiar în absența unui sprijin organizat din exterior, adică o corectare spontană ori prin efortul copilului. În situația în care tulburările de vorbire nu cedează la vârsta preșcolară, preocupările trebuie să continue și în etapa următoare acesteia, adică în școală.

Copiii cu tulburări de vorbire trebuie educați în așa fel, încât să devină activi, sociabili, îndrăzneți, vorbăreți.

Aceste trăsături comportamentale au pentru ei o adevărată valoare terapeutică, dacă sunt amplasate într-un context adecvat, adică nici o exigență excesivă, nici o lipsă totală de exigență.

Tulburările de vorbire și corectarea lor

Prof. Magadan Ana Maria

Corectarea tulburărilor de vorbire necesită la această vârstă atât măsuri diferențiate, cât și măsuri comune. Cele diferențiate sunt solicitate de specificul deficienței, iar cele comune de înrudirile dintre deficiențe. Stimularea verbală primește sprijin de seamă din partea utilizării jocurilor și jucăriilor, tocmai pentru că ele îl dinamizează cel mai mult pe copilul de această vârstă. Un rol însemnat îl au poeziile, cântecele, răspunsurile la întrebări, diferite istorioare. Stadiul dezvoltării limbajului la copiii preșcolari permite obținerea de rezultate satisfăcătoare într-un timp relativ scurt.

Activitatea specifică a preșcolarului, jocul, trebuie folosită cât mai mult pentru normalizarea vorbirii acestuia.

Prevenirea și înlăturarea tulburărilor de vorbire, activitatea corectiv-recuperativă trebuie să înceapă cu copiii preșcolari mici, deoarece la această vârstă tulburările sunt mai frecvente, iar transformarea lor în deprinderi greșite ar avea urmări grave asupra dezvoltării ulterioare a personalității copiilor: frânează dezvoltarea limbajului și comunicării, împiedică însușirea cunoștințelor prevăzute de curriculum, îi fac timizi.

Fair play și puterea caracterului

Prof. Dobrescu Andreea

Cultivarea fair play-ului și a puterii caracterului la copii este esențială pentru dezvoltarea lor armonioasă, atât pe plan personal, cât și social. Aceste valori nu doar că îi ajută să devină oameni de succes și respectați în societate, dar contribuie și la crearea unui mediu mai echitabil și armonios. În acest articol vom explora de ce este important să cultivăm aceste valori la copii și cum putem face acest lucru în mod eficient.

Fair Play-ul: Fundamentul unui comportament etic

Fair play-ul, sau jocul corect, înseamnă mult mai mult decât respectarea regulilor în sport. Este un concept care include respectul pentru ceilalți, acceptarea înfrângerii și câștigului cu demnitate și comportamentul corect în orice situație competitivă. Iată de ce este esențial să cultivăm fair play-ul la copii:

- 1. Dezvoltarea respectului pentru reguli și autoritate:** Învăță copiii să respecte regulile și autoritățile, ceea ce este esențial pentru o societate funcțională. Acest respect se va traduce în viața de adult prin respectul pentru legi și normele sociale.
- 2. Învățarea gestionării înfrângerii și succesului:** Fair play-ul îi învață pe copii să gestioneze atât înfrângerile, cât și victoriile cu grație. Acceptarea înfrângerii dezvoltă reziliența și capacitatea de a învăța din greșeli, în timp ce gestionarea succesului cu modestie previne aroganța și cultivă empatia.
- 3. Promovarea empatiei și respectului pentru ceilalți:** Prin fair play, copiii învață să respecte și să înțeleagă punctele de vedere și sentimentele altora, dezvoltând empatia și relații sănătoase cu cei din jur.

Fair play și puterea caracterului

Prof. Dobrescu Andreea

1. **Îmbunătățirea spiritului de echipă și colaborare:** Activitățile care promovează fair play-ul, cum ar fi sporturile de echipă, îi ajută pe copii să învețe să colaboreze, să comunice eficient și să lucreze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Puterea Caracterului: Piatra de temelie a succesului personal

Puterea caracterului se referă la trăsături precum onestitatea, integritatea, responsabilitatea, curajul și autodisciplina. Aceste trăsături sunt fundamentale pentru succesul și fericirea pe termen lung. Iată de ce puterea caracterului este crucială:

1. **Onestitatea și integritatea:** Copiii învățați să fie sinceri și integri vor dezvolta relații de încredere cu ceilalți, atât în viața personală, cât și în cea profesională. Onestitatea este baza pe care se construiesc relațiile sănătoase și de durată.
2. **Asumarea responsabilității:** Responsabilitatea pentru propriile acțiuni și decizii este esențială pentru maturitate și independență. Copiii care învață să-și asume responsabilitatea devin adulți capabili să își gestioneze viața eficient.
3. **Curajul de a face ceea ce este corect:** Curajul moral este crucial pentru a face față provocărilor vieții și pentru a lua decizii etice, chiar și atunci când acestea sunt dificile sau impopulare.
4. **Autodisciplina și perseverența:** Capacitatea de a-și controla impulsurile și de a rămâne concentrați pe obiectivele pe termen lung este esențială pentru succesul academic și profesional. Autodisciplina îi ajută pe copii să depășească obstacolele și să își atingă potențialul maxim.

Cultivarea fair play-ului și a puterii caracterului la copii este o investiție în viitorul lor și al societății. Aceste valori îi pregătesc pe copii să devină adulți responsabili, empatici și integri, capabili să contribuie pozitiv la comunitățile din care fac parte.

Prin modelarea comportamentului, discuții despre valori, oportunități practice și recunoașterea comportamentului pozitiv, părinții și educatorii pot juca un rol esențial în dezvoltarea acestor trăsături fundamentale.

Cum stimulăm creativitatea preșcolarilor

Prof. Mitu Amelia

Caracterizarea vârstei preșcolare se realizează printr-un remarcabil potențial reativ. Întreaga personalitate a individului are drept un rezultat sau un produs nou, cu sau fără utilitate și valoare socială.

Preșcolarii creativi se diferențiază de obicei de restul grupului prin diferite comportamente specifice. Dacă li se permite acest lucru, ei își dezvoltă în mod liber creativitatea:

- Sunt foarte curioși
- Au idei originale
- Au inițiativă
- Au un spirit de observație foarte bine dezvoltat
- Văd conexiuni între elemente aparent fără nicio legătură
- Pun întrebări adecvate
- Caută alternative
- Explorează noi posibilități
- Manipulează și controlează simultan mai multe idei
- Învăță rapid și ușor
- Au memorie bună
- Au vocabularul foarte bine dezvoltat
- Găsesc căi neobișnuite pentru soluționarea problemelor
- Au imaginație vie și o capacitate deosebită de a compune povești

Cum stimulăm creativitatea preșcolarilor

Prof. Mitu Amelia



Jocuri de rol:

Organizați sesiuni de jocuri de rol care îi ajută să înțeleagă diferite roluri și să-și dezvolte abilitățile sociale.

Jocuri de mișcare:

Organizați jocuri de mișcare, cum ar fi săritul în sac, jocurile cu baloane sau cursa cu picioarele legate, pentru a promova activitatea fizică și coordonarea.

Dansul și muzica:

Puneți muzică și dansați împreună. Aceasta nu numai că promovează activitatea fizică, dar și dezvoltă coordonarea și simțul ritmului.

”Ascultă cu atenție”

Alegeți tot felul de obiecte de prin casă, cum ar fi: pahare, cuburi, o cratiță, o lingură. Lasă copilul să se uite la ele. Spune-i să închidă ochii, în timp ce tu vei lua câte unul dintre obiectele respective și vei încerca să produci sunete cu acestea (de exemplu, vei lovi paharul cu niște creioane). Roagă-l pe copil să ghicească ce obiect poate ”scoate” sunetele auzite. După aceea, invită-l să se gândească și el la niște obiecte cu care ar putea produce sunete sau ce ”recuzită” ar putea folosi, pentru aceleași obiecte ca ale tale, pentru a ”produce” alte sunete. De exemplu, copilul poate alege câteva oale din diferite materiale, precum linguri.

Jocul este adecvat copiilor mai mari de 4 ani, ajutându-i să-și dezvolte creativitatea și capacitatea de atenție.



Cum îți poți controla furia atunci când este necesar să o faci?

Prof. Floroiu Mădălina

Furia este acea emoție care îi face pe copii să se simtă supărați, iritabili, resentinți sau furioși în fața unei situații care nu le place sau care le produce frustrare. Furia are două forme de exprimare, una mai internă în care crește ritmul cardiac, tensiunea arterială și adrenalina; și una mai exterioară în care expresia se schimbă, copilul își ridică vocea, mușchii se încordează. Într-un moment de furie, copiii pot țipa, sparge lucruri, arunca cu obiecte, pot lovi sau insulta.

Ce putem face noi, dacă cei mici reacționează cu furie? Furia nu este o emoție ușor de gestionat de copii, cu cât este mai mic cu atât mai rău. Nu toți copiii răspund la aceeași situație cu furie, dar dacă copilul o face, trebuie să-l învățăm să o canalizeze.

✓ *Stai calm*

Părinții trebuie să dea un exemplu atunci când se confruntă cu reacția furioasă a copilului și să evite țipete, trântirea ușilor sau scuturarea copilului. Pentru ca un copil să învețe să gestioneze furia, el sau ea trebuie să vadă cum o gestionăm, chiar și în momentele în care este ușor să-ți pierzi răbdarea. De fapt, atunci când se confruntă cu un atac de furie la un copil, este posibil ca dacă răspunsul nostru este agresiv, furia copilului să crească și mai mult.

✓ *Învăță-l să recunoască furia*

Când copilul este în chinurile furiei, este greu să negociezi sau să vorbești cu el, dar când criza de furie a trecut, este timpul să vorbim despre ce s-a întâmplat. Tu însuți poți să numești ce s-a întâmplat și să-i întrebi, astfel încât ei să-și explice de ce au reacționat astfel și cum se simt după aceea.

✓ *Învăță copilul să acționeze fără furie*

De multe ori copiii răspund cu furie pentru că le lipsesc abilitățile de a acționa diferit, nu știu să rezolve o problemă. Pentru a-i ajuta, trebuie să-i instruiem să învețe să:

- Identificați ce a provocat momentul de furie.
- Vă ajuta să oferiți soluții pentru situațiile viitoare.
- Explicați ce se va întâmpla dacă răspunsul este furie și ce se va întâmpla când răspunsul este mai calm.
- Întărește copilul dacă răspunsul lui nu este supărat.
- Dacă a fost, revizuiți împreună cu el ce s-a întâmplat, explicați ce a fost în neregulă și cum poate acționa mai bine cu altă ocazie.

Cum îți poți controla furia atunci când este necesar să o faci?

Prof. Floroiu Mădălina

✓ *Ajută-l să-și exprime furia*

Impulsul resimțit de copilul care nu știe să-și gestioneze furia este să insulte, să lovească sau să rupă lucruri. Dacă copilul tău de obicei răspunde astfel, lasă-l să facă niște activități care îi permit să exploreze acele emoții, cum ar fi desenul, pictura sau scrisul. Veți învăța să înțelegeți ce vi se întâmplă, de ce și cum să îl evitați.

✓ *Învăță-l să elibereze tensiunea*

Sportul este un vehicul excelent pentru a canaliza furia și stresul, eliberează endorfine și contribuie la o stare de bine. Practicarea regulată a sportului poate ajuta copilul să gestioneze furia, precum și să desfășoare activități care implică relaxare precum yoga sau mindfulness.

✓ *Dezvoltați strategii de autocontrol*

Explicați în ce constă autocontrolul, de exemplu: să nu reacționați rău dacă timpul TV s-a terminat, dacă trebuie să vă faceți curat în cameră sau dacă un copil îți apucă jucăria. O tehnică bună de autocontrol este tehnica semaforului. Acesta este un exercițiu în care vi se oferă un răspuns la un anumit comportament.

Pentru a o desfășura trebuie să îi explicați copilului cum funcționează un semafor și trebuie să aveți la îndemână și 3 cartonașe cu 3 culori diferite: roșu, galben și verde. Când îi arăți cartonașul roșu, va însemna că copilul trebuie să se oprească pentru că nu își controlează furia și situația a scăpat de sub control, cartonașul galben indică că trebuie să analizeze ce se întâmplă și de ce se comportă așa iar cartea verde este pentru a putea exprima ceea ce simți.

Furia poate fi o emoție neplăcută, dar nu o putem considera o emoție negativă, deoarece putem învăța multe din ea. Este normal să ne simțim supărați în anumite situații, așa că nu putem invalida această emoție. Și de multe ori, cu comportamentul și cuvintele noastre, îi putem face pe copii să se simtă mai rău. De ce au nevoie copiii noștri când simt această emoție?

Deși nu este întotdeauna posibil, trebuie să încercăm să anticipăm pentru a evita acele situații care vor provoca un moment de tensiune în familie. Obiceiurile și rutinele ajută și la evitarea crizelor de furie, deoarece copiii se simt mai în siguranță știind ce vom face în orice moment (întâi luăm cina, apoi ne spălăm pe dinți, ne culcăm...).

Sfaturi la final de grupă mare

Prof. Iscriu Luciana

Încheierea unei etape din viața noastră aduce emoții, curiozități, gânduri și provocări. Pentru copii, sfârșitul grupei mari reprezintă sfârșitul unei etape de dezvoltare, o etapă în care au legat prietenii, au învățat lucruri noi, dar mai ales, s-au pregătit pentru școală.

Să nu uităm că fiecare etapă prin care trece un copil, este deosebit de importantă pentru dezvoltarea sa, dar și pentru stabilirea unei conduite corecte. Când vorbim de grădiniță și de timpul pe care copilul îl petrece în acest mediu, ne raportăm la deprinderile și achizițiile cu care vine de acasă, dar și la cele cu care va pleca la școală.

Încă de la grupa mică, preșcolarul este obișnuit cu anumite deprinderi, le exersează constant, îmbunătățindu-le cu ajutorul jocurilor și activităților desfășurate atât la grădiniță, cât și în mediul familial. Profesorii și părinții ocupă un rol important în dezvoltarea armonioasă a celui mic, iar aceștia trebuie să conlucreze, având același scop comun, copilul.

Deprinderile de ordin cognitiv, deprinderile de comunicare, deprinderile fizice, dar și cele sociale și emoționale, se dezvoltă în cei patru ani de grădiniță, acestea formându-se progresiv, perioada de asimilare a acestora variind de la un copil la altul. Când discutăm despre etapa de școlarizare și despre ce anume va face copilul la școală, diferit de ce făcea la grădiniță, ne referim la mai multe aspecte. Dacă la grupa mică activitățile desfășurate se bazează îndeosebi pe jocuri didactice, la grupa mare vorbim de activități desfășurate și cu ajutorul fișelor de lucru, de acomodarea copiilor cu conceptul de scriere a cifrelor în limitele 0-10, realizarea unor calcule simple, recunoașterea sunetelor și a literelor alfabetului. Copiii învață să își recunoască numele, să îl scrie cu ajutorul literelor de tipar, dar și să scrie anumite cuvinte simple, acest lucru ajutându-i să se acomodeze cu noțiunile ce se învață la școală.

În Curriculumul pentru educația timpurie, este prevăzut faptul că un preșcolar își dezvoltă pe parcursul preșcolarității o serie de finalități(așteptări):

- dezvoltarea fizică, sănătate și igienă personală ;
- dezvoltarea socio-emoțională;
- dezvoltarea cognitivă și cunoașterea lumii;
 - dezvoltarea limbajului, a comunicării și premisele citirii și scrierii;
 - capacități și atitudini în învățare”.

Sfaturi la final de grupă mare

Prof. Is cru Luciana

Aceste așteptări sunt definite pentru a sprijini creșterea și dezvoltarea normală și deplină a copiilor de la naștere până la intrarea în școală.

Urmărind aceste cinci domenii ale dezvoltării, explicându-i și fiind alături de el, copilul va avea o evoluție constantă ce îl va ajuta în parcurgerea următorului nivel al școlarizării.

Cum putem să îl ajutăm pe copil să depășească emoțiile noului capitol ce îl așteaptă? În primul rând este important să fim pozitivi, încrezători și să lăsăm temerile deoparte, deoarece copilul ne va simți încărcăți emoțional și va prelua din emoțiile și stările noastre. Putem să ne bucurăm de vacanță, de timpul frumos și să desfășurăm cât mai multe activități alături de copil. Printre activitățile de vacanță pe care le desfășurăm, am putea insera și câteva activități de pregătire a copilului pentru școală. În primul rând trebuie să fim sinceri atunci când discutăm despre tot ceea ce înseamnă școală, să îi explicăm ce se va întâmpla acolo, iar atunci când avem disponibile, să îl ducem pe copil să viziteze școala și să își facă noi prieteni, poate chiar printre viitori colegi.

Fiți încrezători, relaxați, bucurați-vă de fiecare etapă alături de copil, și cel mai important, creați-vă amintiri frumoase.



JUST4KIDS

— — — HIGH SCHOOL

cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Nivel primar

Iunie 2024

ISSN 2668-0459

ISSN-L 2668-0459

CUPRINS *nivel primar*

01

**Finalizarea clasei
pregătitoare – un pas
important în educația
copiilor**

Prof. Bănică Daniela

02

**Învățătorul actual
între tradițional și
modern**

Prof. Dobrescu Silvia

03

**Stimularea
creativității elevilor**

Prof. Prodan
Adriana

04

Starea de bine în sala de clasă

Prof. Jianu Corina

05

Rolul profesorului-lider în atingerea performanței școlare

Prof. Alexandru Oana

06

Stimularea creativității elevilor

Prof. Cristea Mădălina

07

Performanța școlară a elevilor

Prof. Radu Ellery

08

Strategii de dezvoltare a gândirii critice

Prof. Cernea Corina

09

Teorii curriculare

Prof. Pene Cristina

10

**Metode interactive:
Copacul ideilor**

Prof. Anghel Antoanela

11

Lecția de recapitulare și sistematizare

Prof. Crețu Cătălina

12

**Când și cum trebuie lăudat
elevul**

Prof. Protopopescu
Florența

13

**Activitățile
interdisciplinare în ciclul
primar**

Prof. Achim Mirela

14

**Lecția de comunicare
în limba română la
clasa a II-a**

Prof. Cuțar Cătălina

15

**Rolul evaluărilor naționale
de la finalul clasei a IV-a**

Prof. Bălan Georgiana

16

Uniforma școlară

Prof. Sîrbu Laura

Finalizarea clasei pregătitoare – un pas important în educația copiilor

Prof. Bănică Daniela



Clasa pregătitoare este considerată prima etapă oficială a parcursului educațional. Aici, copiii s-au familiarizat cu mediul școlar, au învățat reguli de comportament și și-au dezvoltat abilități fundamentale, care le vor fi de folos în clasele următoare. Profesorii joacă un rol esențial, ghidându-i pe cei mici în această tranziție de la grădiniță la școală și, prin intermediul activităților alese, i-au ajutat să-și dezvolte încrederea în propriile forțe.

Pe parcursul clasei pregătitoare, copiii și-au îmbogățit bagajul de cunoștințe, au învățat literele mici de tipar, au învățat să le asocieze cu literele mari, dar și cu sunetul corespunzător și au reușit să efectueze calcule matematice simple, folosindu-se de obiecte de sprijin. Pe lângă acestea, ei și-au dezvoltat abilități sociale și emoționale, au învățat să colaboreze cu colegii lor și să respecte reguli.

Clasa pregătitoare nu este doar o etapă formală în sistemul educațional, ci și o perioadă importantă pentru dezvoltarea copiilor. Aceasta le oferă un cadru sigur și stimulat în care să-și dezvolte curiozitatea naturală și dorința de a învăța. Experiențele pozitive din acest an pot influența atitudinea lor față de școală și educație în general. Pe măsură ce copiii încheie clasa pregătitoare, ei se pregătesc pentru noi provocări și oportunități în clasa I. Cu o bază solidă de cunoștințe și abilități, ei sunt gata să-și continue călătoria educațională. Profesorii și părinții sunt alături de ei, oferindu-le sprijinul necesar pentru a face față noilor cerințe. Finalizarea clasei pregătitoare reprezintă un moment deosebit în viața fiecărui copil și a familiilor acestora. Este un prilej de sărbătoare, dar și de reflecție asupra primului an de școală, un an plin de învățături, provocări și realizări.

Toate acestea sunt celebrate la finalul anului școlar, într-un cadru special. Ceremonia de absolvire a clasei pregătitoare este un eveniment plin de emoție. Părinții, profesorii și colegii se reunesc pentru a-i felicita pe micii absolvenți. Copiii primesc diplome și mici cadouri simbolice (coronite speciale alese). Aceste momente sunt adesea immortalizate prin fotografii și înregistrări video, păstrate cu drag de familii.

Prin urmare, finalizarea clasei pregătitoare este un moment de mândrie și bucurie pentru toți cei implicați. Este o ocazie de a sărbători realizările copiilor și de a privi cu încredere spre viitor.

Cu o fundație educațională solidă, acești mici absolvenți sunt pregătiți să înfrunte cu succes provocările școlare ce vor urma.



Învățătorul actual între tradițional și modern

Prof. Dobrescu Silvia

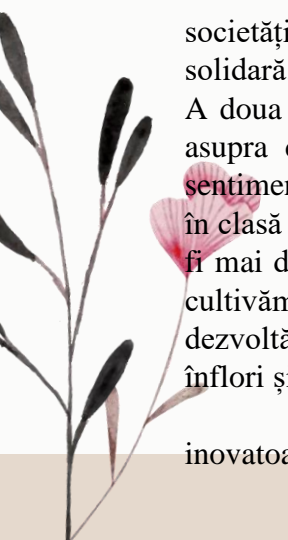


Școala românească actuală se află mereu într-un efort de schimbare și adaptare la cerințele societății democratice. Aceste probleme includ lipsa resurselor materiale și umane adecvate, infrastructura învechită și nepotrivită, lipsa de implicare a părinților în educația copiilor, lipsa de formare continuă a cadrelor didactice, nivelul scăzut al salariilor, corupția și birocrăția excesivă în sistemul de învățământ, lipsa de transparență în procesele decizionale, lipsa unei strategii coerente și a unei viziuni clare pentru dezvoltarea învățământului.

Toate aceste probleme contribuie la scăderea calității actului educațional, la scăderea performanței școlare a elevilor, la creșterea abandonului școlar, la lipsa de motivație a cadrelor didactice, la lipsa de atractivitate a învățământului pentru tineri și la scăderea prestigiului educației în societate.

Este important ca educația să fie tratată ca o prioritate națională și să fie văzută ca investiție în viitorul societății românești. Numai printr-o educație de calitate putem construi o societate mai prosperă, mai echitabilă și mai solidară. Și toate aceste valori ce duc numele unei nații de oameni înțelepți se datorează, într-o singură sintagmă, dascălilor. A doua condiție este să înveți tainele acestei științe. Prin educație se urmărește un transfer al personalității profesorului asupra copilului. Dragostea pentru copii este un ingredient esențial în relația pedagogică, deoarece le oferă copiilor sentimentul de siguranță, încredere și sprijin emoțional. De asemenea, dragostea pentru copii poate crea o atmosferă pozitivă în clasă și poate stimula motivația pentru învățare. Atunci când copiii simt că sunt iubiți și apreciați de către profesori, ei vor fi mai deschiși să își exprime gândurile, să își pună întrebări și să își exprime creativitatea. Prin urmare, este important să cultivăm dragostea pentru copii în mediul educațional, deoarece aceasta poate avea un impact semnificativ asupra dezvoltării lor cognitive, sociale și emoționale. În final, este important să păstrăm în minte că dragostea este cea care va înflori și va dezvolta copiii devenind astfel adulți mai echilibrați și mai pregătiți pentru viitor.

De asemenea, învățătorul trebuie să fie deschis la schimbare și să fie mereu în căutarea unor metode noi și inovatoare de predare, adaptate la nevoile și interesele elevilor săi.





El trebuie să fie un mentor pentru aceștia, să-i încurajeze, să-i motiveze și să le ofere sprijin în dezvoltarea lor personală și academică. O altă condiție importantă pentru buna adaptare a învățătorului la noutățile pedagogice este formarea continuă. Învățătorul trebuie să fie mereu deschis să își îmbunătățească abilitățile și cunoștințele, să participe la cursuri de specializare, să citească lucrări de specialitate și să își actualizeze constant metodele de predare.

În final, este crucial ca învățătorul să aibă o atitudine pozitivă față de schimbare și să fie dispus să se adapteze la cerințele în continuă schimbare ale sistemului de învățământ. Numai așa, el va reuși să își îndeplinească cu succes misiunea de educare a noii generații și de formare a unor cetățeni responsabili, creativi și empatici. Un bun psiholog va ști întotdeauna ce este, ce reprezintă fiecare individualitate, iar un bun pedagog va ști să îmbine caracteristicile fiecăruia cu metode, procedee corespunzătoare pentru obținerea unui optim.



Stimularea creativității elevilor

Prof. Prodan Adriana



O școală modernă trebuie să stimuleze creativitatea elevilor, nu să o limiteze. Prin abordări pedagogice inovatoare, inclusiv provocări și proiecte creative, precum și promovarea gândirii critice, școlile pot ajuta elevii să-și dezvolte abilitățile creative și să găsească soluții noi și originale la problemele din lumea reală. O școală modernă care se concentrează pe stimularea creativității elevilor poate utiliza mai multe strategii și abordări:

Metode de învățare active: În loc de simple lecții frontale, școlile moderne promovează învățarea activă, în care elevii sunt implicați în activități practice și interactive, cum ar fi experimente, dezbateri și proiecte de grup. Mentori și profesori care încurajează gândirea creativă și îi sprijină pe elevi în explorarea ideilor și proiectelor lor sunt cruciale în dezvoltarea creativității.

Abordări interdisciplinare: Școala modernă încurajează colaborarea între diferite discipline, permițând astfel elevilor să facă conexiuni între diferite domenii și să găsească soluții inovatoare la probleme complexe. Școlile moderne oferă elevilor mai multă libertate în alegerea subiectelor sau proiectelor pe care le explorează. Aceasta îi ajută să-și urmeze interesele și pasiunile, ceea ce poate alimenta creativitatea.

Încurajarea gândirii critice: Elevii sunt încurajați să pună întrebări, să analizeze informațiile și să-și dezvolte propriile opinii. Aceasta promovează dezvoltarea gândirii critice și a creativității. Încurajarea colaborării între elevi de diferite medii și perspective poate aduce idei noi și soluții creative. Diversitatea în clasă și învățarea de la colegii cu experiențe diferite pot stimula gândirea creativă. O școală modernă încurajează elevii să se întrebe "Ce dacă...?" și să exploreze scenarii alternative. Această abordare poate alimenta gândirea creativă și inovatoare





Proiecte creative: Școlile moderne pot avea programe și proiecte care permit elevilor să-și exprime creativitatea prin arte vizuale, muzică, literatură sau orice alt domeniu care îi interesează. Prin activități precum excursiile, stagii și proiectele de comunitate, elevii pot învăța în contexte reale și pot aplica creativitatea în rezolvarea problemelor concrete

Tehnologie și resurse moderne: Utilizarea tehnologiei în educație poate ajuta elevii să exploreze, să învețe și să creeze în moduri noi și captivante. O școală modernă recunoaște că dezvoltarea creativității este un proces continuu și oferă resurse și sprijin pentru elevi să-și continue dezvoltarea creativă pe tot parcursul vieții lor. Mediul fizic poate fi deasemenea inspirator. Școlile moderne creează medii de învățare care sunt estetic plăcute și inspiratoare. Spațiile luminoase, colorate și bine echipate pot influența creativitatea elevilor.

Evaluare diversificată: În loc de evaluări tradiționale, școlile moderne pot utiliza metode de evaluare diverse, cum ar fi portofolii, prezentări sau proiecte creative, pentru a măsura progresul elevilor.

Prin aceste elemente și abordări, o școală modernă creează un mediu propice pentru dezvoltarea creativității elevilor, pregătindu-i pentru a face față provocărilor și oportunităților într-o lume în continuă schimbare.



Starea de bine în sala de clasă

Prof. Jianu Corina



Ce reprezintă starea de bine?

În contextual actual, starea de bine nu se referă doar la evoluția tehnologiei în domeniul medical, la sănătatea fizică/psihică, ci și la stilul de viață și la deprinderile sănătoase privind alegerile făcute de către fiecare individ. Organizația Mondială a Sănătății a definit starea de bine prin „starea de bunăstare fizică, mintală și socială, nu numai prin absența bolii sau a infirmității”.

Pentru că bazele unui stil de viață sănătos, echilibrat se fixează în copilărie, este important ca în mediul școlar să se pună accent pe starea de bine și pe alegerile sănătoase care influențează și potențează această stare.

Starea de bine are la bază două laturi- una obiectivă (starea de sănătate, resursele economice, educaționale) și o altă latură subiectivă, ce vizează satisfacția personală, calitatea vieții și fericirea.

Proiectul inițiat de UNESCO, în 2016, ”Școala fericită”, a evidențiat faptul că ceea ce contează pentru potențarea stării de bine în mediul școlar, este reprezentat de următoarele aspecte ce au la bază trei elemente definitorii- oamenii, locul și procesul: relațiile stabilite între elevi; învățarea bazată pe creativitate și un mediu de învățare interactiv, cald și prietenos.

Pentru primul element cheie- oamenii- UNESCO a concluzionat, în urma demarării proiectului, că este necesar să se pună accentul pe interacțiunea și pe relațiile de prietenie dintre copii, iar anumite calități ale cadrului didactic sunt definitorii pentru a-i ghida pe elevi spre alegerea celor mai bune deprinderi (empatia, bunătaea, corectitudinea și entuziasmul).

Locul (mediul școlar)- trebuie să genereze siguranță, să fie prietenos, să promoveze zâmbetul, voia bună, să li se creeze elevilor contexte să asculte muzică, să desfășoare jocuri de relaționare în spații deschise, colorate.

Procesul – presupune stabilirea clară a unui echilibru între timpul destinat studiului și timpul de relaxare, libertatea de exprimare a opiniei și lipsa presiunii față de greșelile inevitabile ce duc la învățare.

Bibliografie:

1. <https://www.edumi.ro/wp-content/uploads/2021/10/Starea-de-bine.pdf>



Rolul profesorului-lider în atingerea performanțelor școlare

Prof. Alexandru Oana

Reușita școlară reprezintă un ansamblu de factori de natură pedagogică, psihologică și socială concretizată ca o expresie a concordanței dintre capacitățile și interesele elevului, pe de o parte, și exigențele școlare ce i se adresează în procesul de învățământ, pe de altă parte. Din punct de vedere pedagogic, reușita școlară este considerată ca o rezultată a colaborării tuturor factorilor implicați în activitatea de învățare și în special personalitatea elevului și interacțiunea acestuia cu ceilalți factori. Reușita școlară reprezintă adaptarea elevului la sarcinile școlare iar performanța obținută trebuie privită raportat la programele de învățământ. Există trei actori principali implicați în procesul de învățământ: elevul, cadrul didactic și structura instituțională a sistemului de învățământ și nu în ultimul rând familia și atitudinea acesteia față de școală; legătura și interacțiunea dintre ele dau rezultatul succesului școlar.

Elevul – actorul principal al reușitei școlare

Starea generală de sănătate a elevului, factorii intelectuali (gândire, limbaj, imaginație, memorie) și factorii nonintelectuali (factori motivaționali, factori afectivi –atitudinali)

Factorii intelectuali se referă în esență la anumite particularități ale inteligenței și ale proceselor cognitive (gândire, imaginație, limbaj, memorie etc.) care circumscriu structura intelectuală a personalității umane. Învățarea presupune formarea de comportamente cognitive, psihomotorii și afective. Reușita acesteia presupune un anumit nivel al dezvoltării și funcționării lor. Dintre acești factori un rol important îl deține inteligența sau aptitudinea cognitivă generală. Ea asigură individului posibilitatea adaptării la situații noi, inedite, neprevăzute prin anticiparea celor mai potrivite soluții în baza restructurării întregului câmp mental și a experienței dobândite anterior.



În categoria factorilor nonintelectuali ai reușitei școlare sunt incluși factorii motivaționali, afectivi-atitudinali și caracteriali. O motivație puternică favorizează obținerea unor performanțe ridicate, pe când o motivație slabă diminuează participarea elevului în activitatea de învățare. Motivația îndeplinește, deci, un rol activator și dinamizator în reușita școlară a elevului. Acest rol nu trebuie însă exagerat. Există un nivel optim de activare motivațională cu consecințe pozitive asupra performanței. Supramotivarea ca și submotivarea conduce la obținerea unor rezultate mai slabe. Din aceeași categorie a factorilor nonintelectuali fac parte și cei afectivi-atitudinali. Este vorba, în primul rând, de dimensiunea raportului stabilitate-instabilitate emoțională. Atitudinea față de învățatură constituie un alt factor nonintelectual.

Atitudinea pozitivă mobilizează resorturile interne ale personalității, pe când cea negativă declanșează mecanismele de evitare sau refuz privind îndeplinirea obligațiilor școlare. Formarea atitudinii față de învățatură depinde, pe de o parte, de semnificația pe care o au sarcinile de învățare asupra elevului, iar pe de altă parte, de aprecierea rezultatelor învățării de către factorii externi (părinți, profesori).



Stimularea creativității elevilor

Prof. Cristea Mădălina

Creativitatea copiilor poate fi definită ca abilitatea lor de a imagina, inova și exprima idei noi și originale în diferite domenii, cum ar fi arta, știința, literatura sau jocurile. Este capacitatea lor de a gândi în mod liber, de a rezolva probleme și de a aborda provocările cu imaginație și flexibilitate.

Creativitatea elevilor la școală se referă la capacitatea acestora de a genera idei noi și de a găsi soluții inovatoare în cadrul procesului de învățare și în diferitele lor activități școlare. Aceasta poate fi stimulată prin metode de predare și evaluare care încurajează gândirea critică, explorarea ideilor și rezolvarea problemelor în moduri neconvenționale. Promovarea unui mediu în care elevii se simt liberi să-și exprime creativitatea îi ajută să-și dezvolte abilitățile creative și să devină mai inovatori și mai adaptați la schimbare în viitor.

Există diverse metode și strategii pe care profesorii le pot folosi pentru a stimula creativitatea elevilor în școală:

- Încurajarea gândirii divergente: Încurajarea elevilor să genereze mai multe idei și soluții diferite pentru o problemă sau o provocare.
- Activități de brainstorming: Organizarea sesiunilor de brainstorming pentru a genera idei noi și neobișnuite într-un mediu deschis și fără critici.
- Încurajarea explorării: Oferirea elevilor posibilitatea de a explora subiecte și materiale în moduri noi și creative, fără a fi constrânși de reguli stricte.
- Proiecte creative: Asignarea de proiecte care implică abordări inovatoare și soluții unice, care îi încurajează pe elevi să-și folosească imaginația și să experimenteze.
- Colaborare și discuții: Promovarea colaborării între elevi și organizarea de discuții pentru a împărtăși idei și perspective diferite.

-Folosirea tehnologiei: Integrarea tehnologiei în activitățile de învățare pentru a oferi elevilor noi modalități de a-și exprima creativitatea și de a explora subiectele în profunzime.

-Feedback pozitiv și încurajator: Oferirea de feedback care să încurajeze și să aprecieze ideile creative ale elevilor, chiar dacă acestea sunt neconvenționale sau incomplet dezvoltate.

-Jocuri și activități ludice: Utilizarea jocurilor și a activităților ludice pentru a stimula imaginația și creativitatea elevilor într-un mod distractiv și relaxant.

Prin utilizarea acestor metode și altele similare, profesorii pot contribui la dezvoltarea abilităților creative ale elevilor și la cultivarea unui mediu de învățare în care creativitatea este apreciată și încurajată.

Stimularea creativității școlărilor este esențială pentru dezvoltarea lor holistică și pentru pregătirea lor pentru succesul într-o lume în continuă schimbare. Abordând metodele de învățare și evaluare într-un mod care încurajează gândirea liberă, inovația și explorarea ideilor noi, educatori și profesori pot ajuta la cultivarea unor elevi care sunt mai flexibili, mai adaptați și mai creativi. Prin promovarea unui mediu de învățare în care creativitatea este apreciată și încurajată, școlile pot sărbători diversitatea de idei și perspective și să încurajeze elevii să își folosească imaginația pentru a găsi soluții inovatoare la problemele din lumea reală. În concluzie, stimularea creativității în școli este crucială pentru formarea viitoare a unor indivizi creativi, încrezători și pregătiți să facă față provocărilor și oportunităților pe care le oferă viața.

Bibliografie:

- 1., „Cunoașterea și educarea creativității la elevi” de Partenie Anucuța, Lucia Anucuța.
2. “ Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative “ Potolea Dan și Păun Emil, (coord), Editura Polirom, Iași, 2002.
3. „ Instruirea interactivă” de M. Bocoș.

Performanța școlară a elevilor

Prof. Radu Ellery

Performanța școlară a elevilor reprezintă un factor important al succesului educational, având un impact asupra dezvoltării personale și profesionale ulterioare.

Performanța școlară este determinată de o serie de factori, și anume:

Factori individuali- aceștia se identifică prin: abilități cognitive (inteligența, memoria), motivație și sănătate fizică și mentală. Elevii cu abilități cognitive superioare tind să aibă performanțe mai bune;

Factori familiari- acești factori se identifică prin suport parental, astfel că implicarea părinților în educația copiilor lor, prin ajutor la teme sau interesul manifestat pentru progresul academic, este esențial;

Factori școlari- sunt reprezentați de: calitatea predării (competențele și metodele de predare ale profesorilor au un impact direct asupra învățării elevilor), resursele educaționale (accesul la tehnologii moderne, biblioteci bine dotate și alte resurse educaționale sprijină performanța școlară) și climatul școlar (un mediu școlar sigur și stimulativ promovează învățarea eficientă și dezvoltarea personal);

Factori sociali- acești factori sunt reprezentați de grupul de prieteni (influența colegilor poate avea un impact pozitiv sau negativ asupra atitudinii față de școală și a performanței academice) și de cultura și valorile societății (societățile care valorizează educația tind să aibă elevi cu performanțe școlare mai bune). Totodată, există diferite strategii de îmbunătățire a performanței școlare.

Acestea se pot identifica printre:

-individualizare și diferențiere, care cuprind adaptarea predării la nevoile și stilurile de învățare ale fiecărui elev, ce pot duce la rezultate academice mai bune;



- dezvoltarea competențelor emoționale și sociale, ce se bazează pe programele care promovează inteligența emoțională și abilitățile sociale, contribuind la un mediu de învățare pozitiv și la reducerea stresului academic;
- implicarea familiei, care prin promovarea unei colaborări strânse între școală și familie, poate spori suportul educațional al elevilor acasă;
- îmbunătățirea formării profesorilor, prin programele de formare continuă pentru aceștia, axate pe metode moderne de predare și managementul clasei. Astfel, se poate crește calitatea educației.

În concluzie, performanța școlară a elevilor este rezultatul unei interacțiuni complexe între factori individuali, familiali, școlari și sociali.

Bibliografie:

<https://ionut-mihaiilie.ro/2020/05/07/motivatia-elevilor/>



Strategii de dezvoltare a gândirii critice

Prof. Cernea Corina

Procesul de învățare presupune conectarea noului la ceea ce este deja cunoscut. Elevii își edifice înțelegerea lucrurilor noi pe fundamentul oferit de cunoștințele anterioare, astfel, ajutându-i să depisteze erorile și să-și reconstruiască achizițiile anterioare, să poată clădi o bază solidă pentru înțelegerea pe termen lung a noilor informații.

Învățarea este un proces activ și asiduu. Elevii își însușesc ceea ce învață atunci când pot expune ideile cu propriile lor cuvinte.

Gândirea critică se formează în condițiile unui proces activ de învățare prin stimularea reflecției și a exprimării libere. Pentru dezvoltarea gândirii critice la elevi, profesorul trebuie să utilizeze în procesul instructiv-educativ tehnici activ-participative ce au ca rol stimularea implicării elevilor, dezvoltarea gândirii, a capacității de investigație deprinderea de a pune în practică cele însușite.

Proiectarea și organizarea metodelor de stimulare a gândirii critice se realizează și se integrează într-un cadru specific de predare-învățare care se structurează în trei etape:

- faza de evocare – elevii reactualizează informațiile sau cunoștințele pe care le au legate de tema abordată;
- faza de realizare a sensului – elevii receptează noile conținuturi;
- faza de reflecție – interiorizarea noilor cunoștințe prin exprimarea lor cu ajutorul vocabularului propriu.

Profesorii care doresc să dezvolte gândirea critică folosesc anumite strategii în lecții, care încurajează gândirea în prezența altora, prin dezbaterii, discuții, activități de grup.

Metodele activ-participative care se pot folosi pentru stimularea gândirii critice sunt: metoda SINELG, metoda Cubului, metoda Ciorchinului, metoda Stiu-Vreau să știu- Am învățat, metoda Jurnalul cu dublă intrare, Eseul de cinci minute, metoda Pălăriile gânditoare, Mozaicul, Harta Conceptuală și multe altele.

Metoda SINELG (Sistemul Interactiv de Notare pentru Eficientizarea Lecturii și a Gândirii) este o metodă care implică gândirea activă în citirea unui text și monitorizarea gradului de înțelegere a textului. Înainte de citirea textului elevilor li se cere să noteze tot ceea ce știu despre tema abordată, iar ideile sunt scrise pe tablă. Apoi, elevii sunt invitați să citească textul cu mare atenție. În timpul citirii textului elevii marchează în text sau pe marginea lui următoarele semne:

- acolo unde conținutul de idei confirmă ceea ce ei știau deja;
- acolo unde informația contrazice sau este diferită de ceea ce știau;
- în cazul în care informația citită este nouă pentru ei;
- în dreptul ideilor care li se par confuze, neclare sau în cazul în care doresc mai multe informații despre un anumit aspect.

Metoda „Cubului” este o metodă care poate fi aplicată individual, în perechi sau în grupuri mici pentru abordarea din perspective multiple a unei situații. Cele șase fețe ale cubului corespund unor instrucțiuni ce respectă ordinea nivelurilor taxonomice ale lui Bloom (cunoștințe, comprehensiune, aplicare, analiză, sinteză, evaluare), astfel:

- 1.Descrie (Cum este? Cum arată? Ce este?)
- 2.Compară (Cu ce se aseamănă? Prin ce diferă? Asemănări și deosebiri)
- 3.Asociază (Care ar fi un alt exemplu? La ce te face să te gândești?)
- 4.Aplică (Cum ar putea fi folosit?)
- 5.Analizează (Care este cauza? Din ce este făcut? Ce presupune?)
- 6.Argumentează (Cum îl consideri? Este bun sau rău? De ce?)

Utilizarea metodelor activ-participative în activitatea didactică contribuie la dezvoltarea gândirii critice și creative, la dezvoltarea motivației pentru învățare iar globalizarea și ascensiunea tehnologiilor ilustrează în modul cel mai puternic nevoia de a-i învăța pe copii abilitățile de gândire critică și creativă, astfel încât să fie bine plasați pentru a naviga viitorul cu încredere și pricepere.

Bibliografie:

https://www.academia.edu/30179861/METODE_%C5%9EI_TEHNICI_DE_PENTRU_DEZVOLTAREA_G%C3%82NDIRII_CRITICE_%C8%98I_A_INTERRELA%C8%9AION%C4%82RILOR

Russell Grigg, Helen Lewis, “ Gândirea creativă și critică în școală „, Editura Centrul Step by Step, București , 2021

Teorii curriculare

Prof. Pene Cristina

Învățământul primar reprezintă fundamentul pe care se construiește întreaga carieră educațională a unui elev. Curriculumul utilizat în această etapă joacă un rol crucial în dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială a copiilor. În cadrul învățământului primar, există mai multe teorii curriculare care influențează modul în care sunt structurate programele de studiu. Aceste teorii variază de la abordări tradiționale la cele progresiste, fiecare având propriile avantaje și dezavantaje.

Teoria tradiționalistă sau clasică pune accentul pe transmiterea cunoștințelor și valorilor culturale esențiale. Aceasta se bazează pe ideea că există un set de cunoștințe fundamentale pe care toți elevii trebuie să le învețe. Curriculumul este structurat și disciplinat, iar predarea este centrată pe profesor. Avantajele aplicării acestei teorii sunt: asigurarea unei baze solide de cunoștințe pentru toți elevii, fiind ușor de implementat și evaluat. Ca și dezavantaje se pot enumera: limitarea creativității și gândirii critice a elevilor, nu sunt luate în considerare diferențele și nevoile specifice ale fiecărui elev. Teoria progresistă se bazează pe ideile educaționale ale lui John Dewey și pune accent pe învățarea activă și experiențială. Această teorie subliniază importanța implicării elevilor în procesul de învățare și adaptarea curriculumului la interesele și nevoile lor, încurajând creativitatea, gândirea critică și rezolvarea problemelor. Constructivismul, influențat de lucrările lui Piaget și Vygotsky, pune accentul pe construirea activă a cunoștințelor de către elevi. Conform acestei teorii, învățarea este un proces personalizat, în care elevii își dezvoltă înțelegerea prin interacțiuni și experiențe directe, promovând înțelegerea profundă și aplicarea cunoștințelor în contexte reale. Teoria umanistă, susținută de educatori precum Carl Rogers și Abraham Maslow, subliniază importanța dezvoltării întregii persoane și a împlinirii potențialului individual. Această abordare pune accent pe nevoile emoționale și psihologice ale elevilor.



Fiecare teorie curriculară aduce contribuții valoroase la învățământul primar, iar alegerea unei anumite abordări depinde de contextul specific al fiecărei școli și de nevoile elevilor. Ideal ar fi să se găsească un echilibru între aceste teorii, integrând elemente din fiecare pentru a crea un curriculum echilibrat, care să răspundă atât cerințelor academice, cât și celor dezvoltării personale a copiilor. Astfel, putem forma nu doar elevi bine pregătiți academic, ci și indivizi autonomi, creativi și empatici, pregătiți pentru provocările viitorului.

BIBLIOGRAFIE

1. Maria Palicica, Codruța Gavrilă, Laurenția Ion, 2007, Pedagogie, Editura Mirton, Timișoara
2. www.tribunainvatamantului.ro
3. www.qdidactic.com



Metode interactive: Copacul ideilor

Prof. Anghel Antoanela



Metoda "Copacul Ideilor" este o tehnică didactică modernă folosită în învățământul primar pentru a stimula gândirea critică și creativitatea elevilor. Aceasta metodă se bazează pe conceptul de brainstorming și ajută elevii să-și organizeze gândurile și ideile într-o formă vizuală, asemănătoare unui copac cu ramuri și frunze.

Implementarea Metodei "Copacul Ideilor"

1. Introducerea Conceptului

- Profesorul explică elevilor ce este un "Copac al Ideilor" și cum funcționează. Se poate folosi un exemplu vizual, cum ar fi un desen al unui copac cu trunchi, ramuri și frunze.

2. Definirea Tematicii*:

- Se alege o temă centrală, care va reprezenta trunchiul copacului. Aceasta temă poate fi o întrebare deschisă, un subiect de studiu sau o problemă de rezolvat.

3. Generarea Ideilor:

- Elevii sunt încurajați să genereze idei și să le noteze pe bilețele (care vor fi frunzele copacului). Fiecare ramură a copacului poate reprezenta o categorie sau un aspect diferit al temei centrale.

4. Organizarea Ideilor

- Ideile generate de elevi sunt organizate și lipite pe copac, pe ramuri specifice, în funcție de categoria din care fac parte. Acest pas ajută la structurarea informației și la înțelegerea relațiilor dintre idei.

5. Dezvoltarea și Detalierea

- Elevii discută fiecare idee, adăugând detalii și extinzând gândirea inițială. Acest proces poate include cercetări suplimentare, discuții în grupuri mici sau chiar prezentări.



6. Revizuirea:

- Profesorul și elevii revizuiesc împreună copacul ideilor, eliminând sau corectând informațiile irelevante sau incorecte și adăugând noi idei pe măsură ce acestea apar.

Beneficiile Metodei "Copacul Ideilor"

-Stimularea Creativității;

Metoda încurajează elevii să gândească liber și să genereze cât mai multe idei posibile, fără teama de a greși. Acest lucru promovează creativitatea și inovarea.

-Îmbunătățirea abilităților de organizare;;

-Prin organizarea ideilor pe ramurile copacului, elevii învață să clasifice și să structureze informațiile, dezvoltându-și abilitățile de organizare și planificare.

-Promovarea Colaborării;

Activitatea se desfășoară de obicei în grupuri, ceea ce stimulează colaborarea și munca în echipă. Elevii învață să asculte și să construiască pe ideile celorlalți.

-Dezvoltarea Gândirii Critice

Evaluarea și discuțiile pe marginea ideilor ajută la dezvoltarea gândirii critice. Elevii sunt încurajați să analizeze și să argumenteze, îmbunătățindu-și astfel abilitățile de raționament.

-Învățare Vizuală;

Forma vizuală a copacului ideilor facilitează înțelegerea și memorarea informațiilor, fiind deosebit de utilă pentru elevii cu un stil de învățare vizual.

Metoda "Copacul Ideilor" este o strategie didactică eficientă care poate transforma modul în care elevii interacționează cu informațiile și învață. Prin stimularea creativității, îmbunătățirea abilităților de organizare și promovarea colaborării, această metodă nu doar că face procesul de învățare mai plăcut, dar și mai eficient. Ca profesor, integrarea acestei metode în activitățile de la clasă poate aduce multiple beneficii elevilor, pregătindu-i mai bine pentru provocările viitoare.

Bibliografie:

1. Mândru E., Borbeli L., Filip D., Gall M., Niculae A., Nemțoc M., Todoruț D., Topoliceanu F., Strategii didactice interactive, ed. Didactica Publishing House, București, 2010;
2. Cristea, Sorin, Curriculum pedagogic, E.D.P., București, 2008

Lecția de recapitulare și sistematizare

Prof. Crețu Cătălina



Principala formă de organizare a activității în învățământul primar este lecția. Principalele tipuri de lecții sunt:

- 1.Lecția de transmitere de noi cunoștințe;
- 2.Lecția de dobândire de noi cunoștințe;
- 3.Lecția de formare de priceperi, deprinderi și abilități practice;
- 4.Lecția de recapitulare și sistematizare a cunoștințelor și abilităților, priceperilor și deprinderilor;
- 5.Lecția de verificare, control și evaluare a cunoștințelor și obiectivelor;
- 6.Lecția de creație;
- 7.Lecția mixtă sau combinată.

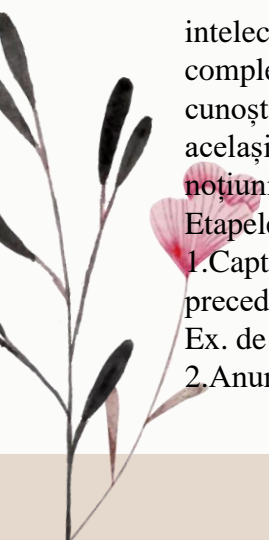
Lecția de recapitulare este lecția în care cadrul didactic își propune aprofundarea cunoștințelor și comportamentelor intelectuale și practice ale elevilor. Lecția de recapitulare asigură trecerea de la structuri de cunoaștere simple la structuri complexe. Acest tip de lecție are ca scop principal: fixarea , aprofundarea, generalizarea, sistematizarea sau verificarea cunoștințelor. În general, toate aceste scopuri se realizează în același timp. O lecție de verificare sau sistematizare poate fi în același timp o lecție de verificare și evaluare. Lecția de recapitulare nu este o lecție de repetare a materiei ci o întoarcere la noțiunile studiate.

Etapele lecției de recapitulare:

1.Captarea atenției: controlul cantitativ al temei, ascultarea și notarea elevilor din materia temei recapitulate la ora precedentă; concluzii în legătură cu tema respectivă.

Ex. de activități: rebus, joc interactiv, ghicitori.

2.Anunțarea temei și enunțarea obiectivelor: se prezintă planul de recapitulare a temei propuse pentru lecția de zi.



3. Actualizarea cunoștințelor: reamintirea cunoștințelor teoretice (definiții, reguli, procedee) care stau la baza temei propuse pentru recapitulare, cu dezvoltarea treptată a planului și scrierea lui pe tablă.

4. Dirijarea învățării:

- Rezolvarea de exerciții și probleme cu învățătoarea și prin muncă independentă;

- Lucrări practice, formulări de probleme cu date reale culese de elevi.

Exemplu de activitate pentru Limba și literatura română – Recapitulare Adjectivul:

Se citește textul „Valea cu fluturi, cu păsări și cu flori” în lanț.

- Se ordonează ideile principale și se scrie pe tablă planul simplu de idei în caiete și pe tablă;

- Se delimitează fragmentele textului;

- Se prezintă planul de recapitulare și sistematizare a adjectivului;

- Se definește adjectivul și li se cere elevilor să sublinieze un adjectiv în text;

- Se urmărește planul de recapitulare: legătura substantivului cu adjectivul, numărul și genul adjectivului, exemple de adjective.

5. Evaluarea: aprecieri asupra cunoștințelor elevilor, notarea elevilor care au fost urmăriți în mod intenționat sau a celor care s-au evidențiat în mod deosebit.

6. Retenția și transferul: concluzii despre modul în care s-a desfășurat lecția, constatări, propuneri pentru îmbunătățirea muncii, tema pentru acasă.

Se pot folosi metode ca: exercițiul, conversația, munca independentă, analiza și sinteza, comparația, jocul didactic, Cubul.

Lecțiile de recapitulare se desfășoară cu participarea activă a elevilor după un plan clar și precis, solicită introducerea de elemente noi care să mențină interesul. "

Bibliografie:

<https://constantinluca.wordpress.com/wp-content/uploads/2013/11/cap8-lectia-forma-de-baza-a-desfasurarii-procesului-didactic.pdf>

didactic.ro

”Sinteze de pedagogia învățământului primar” – Ion Albușescu, Horațiu Catalano, editura DPH, 20019



Când și cum trebuie lăudat elevul

Prof. Protopopescu Florența



Ne-am obișnuit să spunem des „Bravo!” elevilor. Probabil rostim acest cuvânt de câteva ori pe zi, fără să ne mai dăm seama, convingși că în felul acesta ajutăm copilul să se simtă apreciat, iubit, încurajat. Însă greșim. De ce nu e sănătos să-i spui „Bravo!” elevului cu atât de mare ușurință?

Acest gen de încurajare s-a dovedit a nu fi deloc utilă, ba chiar poate dăuna copiilor, spune Carol Dweck, cercetător la Universitatea Stanford. Studiul acesteia a descoperit că atunci când profesorii oferă feedback elevilor, ei transmit, de fapt, mesaje care afectează opiniile elevilor despre ei înșiși și despre cât de capabili sau incapabili sunt. Alfie Kohn, părintele parentingului necondiționat, susține ideea arătând motivele pentru care părinții și profesorii ar trebui să înceteze să mai folosească „Bravo!” pe post de laudă. Ideea principală este că acest tip de laudă nu crește, de fapt, stima de sine a unui copil ci, mai degrabă, îl face dependent de aprobarea celorlalți.

Mai simplu spus, lăudând elevul că și-a făcut o temă obligatorie, ori că a desenat ceva pe o foaie de hârtie sau că și-a făcut ordine în dulap sau în ghiozdan, îl vom determina să-și dorească să facă toate lucrurile doar pentru a primi aceste laude. Nu pentru că sunt îndatoririle lui, nici pentru că știe cum să facă anumite lucruri. Și nici pentru că le face bine, ci pentru a aduna laude. Iar când acestea nu vor mai veni (în lumea din afara casei sale), această situație îi va face să-și piardă interesul pentru sarcinile și obligațiile sale. Un studiu realizat de Mary Budd Rowe, cercetător la Universitatea din Florida, a descoperit că studenții care au fost lăudați cu generozitate de profesorii lor au manifestat timiditate când au fost nevoiți să răspundă, căutând din ochi aprobarea profesorilor în timp ce bâjbâiau în a răspunde. S-au arătat mai puțin interesați să intre în sarcini dificile sau să-și împărtășească ideile cu alți studenți.

Într-un alt studiu al Universității Columbia cercetătorii au descoperit că acei copii care au fost lăudați pentru inteligența lor, nu pentru efortul depus, au devenit concentrați pe rezultate. În urma unui eșec, acești copii au manifestat mai puțină dorință de a duce la îndeplinire alte proiecte și, mai mult, performanțele lor au scăzut. În schimb, copiii care au fost lăudați pentru eforturile lor, au arătat mai mult interes pentru învățare, mai multă bucurie în activitățile ulterioare și rezultate mai bune, în general.



Psihologul Carol Dweck a identificat în cercetările sale două tipuri de mentalități de bază: mentalitatea fixă – credința că abilitățile cuiva sunt predeterminate de la naștere; mentalitate de creștere – convingerea că abilitățile și calitățile pot fi cultivate prin efort și perseverență.

Aceste strategii, bazate pe cercetări, arată cum poate un profesor să-și laude elevii pentru a le oferi un cadru motivațional eficient:

1. Laudă procesul, nu persoana. Lăudând procesul („Îmi place cât de atent ai fost la alegerea culorilor pe care le-ai folosit!”) și nu la rezultat („Culorile din desenul tău sunt frumoase!”), îi ajută pe elevi să dezvolte o mentalitate de creștere.

Cum lauzi elevul ca să cultivi o mentalitate de creștere:

- Laudă-i strategia – Ai găsit o modalitate foarte bună de a face acest proiect!
- Laudă-l pentru o realizare specifică – Pari să înțelegi cu adevărat fracțiile.
- Laudă-i efortul – Se vede clar că ai exersat suplimentar!

2. Nu-l minți! Psihologul Wulf-Uwe Meyer a descoperit într-un studiu că elevii credeau că primirea laudelor de la un profesor nu era un semn că se descurcă bine – mai degrabă, era un semn că profesorul credea că le lipsește abilitatea și că au nevoie de încurajare suplimentară. Ca profesor, s-ar putea să crezi că încurajezi un copil laudându-i performanțele slabe, dar, după cum se dovedește, copiii pot percepe lauda mincinoasă ca fiind un semn al eșecului.

3. Nu-l mai lauda degeaba, la fiecare respirație. Copiii dezvoltă o dependență de laudă. Vor simți nevoie de doze de laudă din ce în ce mai mari pentru a se simți apreciați. Și de îndată ce dispar aceste laude, elevii își pierd interesul pentru ceea ce fac.

Copiii care sunt învățați să prețuiască învățarea, nu se vor teme să muncească din greu pentru a găsi soluții. Nu se vor teme de eșecuri. Acestea sunt lecțiile care le vor fi de ajutor în viață.

Surse:

<https://revistaprofesorului.ro/>

<https://www.portalinvatamant.ro/>

Activitățile interdisciplinare în învățământul primar

Prof. Achim Mirela



Activitățile interdisciplinare sunt extrem de importante în învățământul primar, deoarece contribuie la îmbunătățirea procesului de învățare al elevilor, dezvoltându-le abilități și competențe într-o manieră integrată și holistică. Aceste activități implică colaborarea între diferite discipline și implică elevii în explorarea unor teme sau probleme complexe care nu pot fi abordate doar dintr-o perspectivă unică.

Exemple de activități interdisciplinare

Un exemplu de activitate interdisciplinară în învățământul primar ar putea fi un proiect în care elevii trebuie să studieze un anumit ecosistem (de exemplu, pădurea), care implică cunoștințe din științe, geografie, istorie și literatură. Elevii ar trebui să învețe despre plante și animale specifice ecosistemului, să înțeleagă impactul omului asupra acestuia din perspectiva istorică și să descopere opere literare inspirate de aceste teme.

Această activitate interdisciplinară ar permite elevilor să facă legături între diferitele domenii de cunoaștere, să dezvolte gândirea critică și abilitățile de cercetare, să lucreze în echipă și să-și folosească creativitatea pentru a rezolva probleme complexe. De asemenea, aceste activități pot fi extrem de motivante pentru elevi, deoarece le oferă o perspectivă mai largă asupra lumii și le demonstrează relevanța și importanța cunoștințelor lor în contexte diverse.

Diversitatea exercițiilor interdisciplinare favorizează verificarea capacităților intelectuale și creează un climat ce poate face învățarea interesantă și stimulativă. Exercițiile-joc situează elevul în centrul acțiunii, valorificând experiența cotidiană a fiecăruia, punându-i într-o situație inedită. Un alt exemplu ar putea fi exercițiile-joc de a descoperi mesaje, cuvinte respectând anumite cerințe: să descopere cuvântul așezând literele în ordinea indicat; să descopere cuvântul, pe baza calculelor făcute, respectând cerința dată.

Un bun prilej de aplicare a cunoștințelor este și prin realizarea de lucrări practice pe teme diferite cum ar fi: Fructe năzdrăvane, Personaje din povești.



Jocul de rol-Primele jocuri pe care le practică copiii sunt jocurile de rol. Jucând un anumit rol, el însuflețește, umanizează natura înconjurătoare, dar, la rândul lui, devine parte a mediului, se identifică cu acesta, îl înțelege și-l însuflețește pe plan afectiv, percepe mai viu și mai intens realitatea dintre el, ca ființă umană și elementele lumii înconjurătoare.

În jocurile cu subiecte din lumea animalelor, copiii acționează ca purtători ai calităților și funcțiilor umane, generalizate, relațiile sale cu celelalte viețuitoare fiind aproape umanizate. Exemple de jocuri de rol: „De vorbă cu Azorel”, „Ce crezi că ți-ar spune delfinul din imagine”, „Dialog cu o veveriță”, „Plecarea păsărilor călătoare”, „Greierile și furnica”.

Rebusurile și careurile sunt activități interdisciplinare în care sunt aplicate cunoștințe din alte domenii. Exemplu: Scrie în grilă pe verticala A-B cuvântul „Pădure”. Înlocuiește apoi cifrele cu literele corespunzătoare. Pe orizontală veți obține numele câtorva locuitori ai pădurii.

Puzzle-uri matematice-Potrivit codurilor plasate pe filă, se colorează cu grijă fiecare secvență după ce s-au efectuat calculele.

Jocul interdisciplinar poate fi folosit ca metodă de predare-învățare, dar mai ales ca mijloc util de consolidare și aplicare a cunoștințelor însușite.

În concluzie, diversitatea exercițiilor folosite favorizează verificarea capacităților intelectuale ale elevilor, creează un mediu plăcut și interesant, ajutându-i să iubească plantele și animalele, să adopte un comportament adecvat mediului în care trăiește.

Interdisciplinaritatea reprezintă pentru elevi oportunitatea de a învăța să cunoască, de a învăța să facă, de a învăța să trăiască împreună cu ceilalți. Complexitatea activităților interdisciplinare sporește în ultimii ani de școală, resursele acestora fiind practic inepuizabile.

Bibliografie:

<https://edict.ro/exemple-de-activitati-interdisciplinare-la-invatamantul-primar/>

Lecția de comunicare în limba română la clasa a II-a

Prof. Cuțar Cătălina



La clasa a II-a, ca și la celelalte clase, competențele de comunicare se formează după ce s-au acumulat cunoștințele necesare despre elaborarea și receptarea mesajelor orale sau scrise, după ce s-au format abilitățile corespunzătoare, încât elevii să folosească mesajele în diferite situații de comunicare.

Clasa a II-a are avantajul că folosește textul literar ca suport pentru obținerea de rezultate în comunicare, care oferă modele de exprimare corectă, precum și mijloacele folosite de autor, ce pot fi însușite de elevi. Cunoașterea textului și descoperirea mijloacelor artistice folosite într-o formă accesibilă ajută elevii să le aprecieze valoarea și să distingă un mesaj corect realizat de altele mai puțin reușite, considerând textul ca un mesaj al autorului său către cititor. Lecțiile nu sunt de literatură, ci de comunicare, elevii comunică, având ca sprijin textul literar. Pentru a contribui la formarea competențelor de comunicare, lecția începe cu textul literar elaborat de diverși autori, dar se încheie cu mesajele elaborate de elevi, oral sau în scris. În legătură cu abilitățile de exprimare scrisă, precizăm că acestea se formează, în cea mai mare parte, în clasă, elevul elaborând textul scris sub observația și îndrumarea calificată a profesorului.

În acest proces al cunoașterii textului, prima etapă este motivarea pentru învățare, în care trezim interesul elevilor pentru textul literar nou, dar cu accent pe abilitățile de comunicare pe care le vom forma și pe folosirea acestora în viață. Urmează citirea textului de către elevi, în șoaptă sau în gând, etapa în care aceștia fac singuri primul pas în cunoașterea textului. După ce elevii au citit în gând sau în șoaptă, urmează întrebările în legătură cu textul, prin care verificăm dacă citirea a fost conștientă. Setul de întrebări se elaborează înainte de lecție, iar fiecare întrebare trebuie să fie clară, să se refere la textul citit, să stimuleze gândirea, imaginația, creativitatea, să solicite construcții personale de răspunsuri, să fie prezentată într-un enunț accesibil clasei și potrivit ca dimensiune. În situația în care manualele nu ne ajută, putem formula noi seturi de întrebări astfel încât să exersăm comunicarea.





Apoi vom exersa actul citirii, antrenând toți elevii. În vederea verificării nivelului de înțelegere a conținutului textului, elevii vor răspunde, în scris sau oral, la întrebări. Această etapă urmărește atât înțelegerea textului, cât și formarea primelor deprinderi de lucru cu textul literar. După citirea fiecărui fragment se explică expresiile și cuvintele noi. Le cerem elevilor să construiască enunțuri cu cele pe care le apreciem că ar trebui să facă parte din vocabularul activ. Unmărind răspunsurile la întrebările puse pentru fiecare fragment, elevii le pot uni și realiza povestirea orală a textului.

Demersul de mai sus este unul care poate fi adaptat în funcție de specificul clasei de elevi, de obiectivele urmărite, de textul ales și competențele pe care dorim să le formăm elevilor.



Bibliografie:

1. Berea, Ion; Ionescu, Maria Eliza, (1972), Metodica predării limbii române, clasele I-IV, E.D.P., București
2. Cerghit, Ioan, (2006), Metode de învățământ, Ed. Polirom, Iași
3. Cucoș, Constantin, (2002), Pedagogie, Ed. Polirom, Iași
4. Molan, Vasile; Bizdună, Maria, (2006), Didactica limbii și literaturii române, MEC, PIR, București

Rolul evaluărilor naționale la finalul clasei a IV-a

Prof. Bălan Georgiana



Evaluările Naționale de la clasa a IV-a joacă un rol important în parcursul educațional al elevilor din România, având un impact profund asupra diferitelor aspecte ale procesului de învățare și dezvoltare. Aceste evaluări sunt concepute pentru a oferi o imagine clară și obiectivă asupra nivelului de cunoștințe și competențe acumulate de elevi în primii patru ani de școală. Unul dintre principalele scopuri ale acestor evaluări este de a măsura progresul elevilor în raport cu standardele naționale de învățare. Aceste teste standardizate la Limba Română și Matematică permit evaluarea obiectivă a cunoștințelor fundamentale, fiind esențiale pentru a înțelege cât de bine și-au însușit copiii conceptele de bază. Această evaluare ajută la identificarea punctelor forte ale fiecărui elev, dar și a lacunelor în cunoștințele și competențele acestora, oferind o bază solidă pentru planificarea intervențiilor educaționale. Pentru profesori, rezultatele acestor evaluări oferă un feedback valoros privind eficacitatea metodelor didactice utilizate. În funcție de performanțele elevilor, cadrele didactice pot ajusta strategiile de predare, introducând noi metode de învățare sau modificând abordările existente pentru a răspunde mai bine nevoilor individuale ale elevilor. Acest feedback este esențial pentru îmbunătățirea continuă a calității predării și pentru asigurarea unui mediu de învățare stimulat și adaptat fiecărui elev. Evaluările Naționale sunt importante și pentru părinți, oferindu-le o perspectivă clară asupra progresului academic al copiilor lor.

La nivel de sistem educațional, datele colectate din Evaluările Naționale sunt esențiale pentru formularea și ajustarea politicilor educaționale. Ministerul Educației și alte organisme de reglementare utilizează aceste informații pentru a evalua starea actuală a sistemului educațional și pentru a implementa reformele necesare. Evaluările permit identificarea tendințelor și problemelor sistemice care necesită intervenții la nivel național, contribuind astfel la îmbunătățirea calității educației la scară largă. Elevii sunt, de asemenea, motivați să își atingă potențialul maxim, știind că performanțele lor sunt recunoscute și evaluate în mod obiectiv.



Un alt aspect esențial al Evaluărilor Naționale este familiarizarea elevilor cu formatul și cerințele examenelor standardizate. Aceste evaluări contribuie la dezvoltarea abilităților de gestionare a timpului, de concentrare și de abordare a diferitelor tipuri de întrebări. Aceste abilități sunt esențiale nu doar pentru succesul în cadrul Evaluărilor Naționale, ci și pentru viitoarele examene și teste pe care elevii le vor întâlni pe parcursul educației lor.

În concluzie, Evaluările Naționale de la clasa a IV-a joacă un rol esențial în sistemul educațional din România, oferind o evaluare obiectivă a progresului elevilor, identificând nevoile educaționale, furnizând feedback valoros pentru profesori și părinți și informând politicile educaționale. Prin intermediul acestor evaluări, se contribuie la îmbunătățirea calității educației și la pregătirea elevilor pentru provocările academice viitoare, asigurându-se astfel că fiecare copil beneficiază de o educație de calitate, adaptată nevoilor sale individuale.

Bibliografie:

1. Institutul de Științe ale Educației, Ghid metodologic pentru evaluarea națională la finalul clasei a IV-a. București, 2016.
2. Studii OCDE privind evaluările și examinările în domeniul educației: Romania 2017, Hannah Kitchen, Elizabeth Fordham, Kirsteen Henderson, Anne Looney and Soumaya Maghnouj
<https://www.unicef.org/romania/media/861/file/Studiul%20OCDE%20privind%20evalu%C4%83rile%20%C5%9Fi%20examen%20%C4%83rile%20%C3%AEn%20domeniul%20educa%C5%A3iei.pdf>
3. <https://www.edu.ro/invatamant-primar>

Uniforma școlară

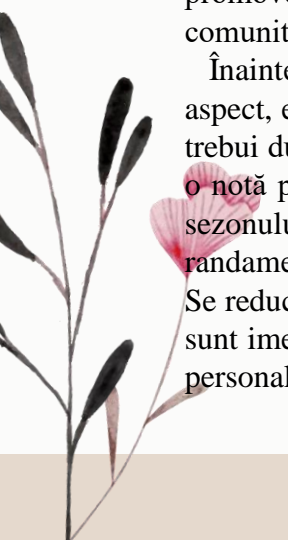
Prof. Sîrbu Laura



Uniforma școlară are o istorie veche. A apărut în Anglia, undeva în secolul al XVI-lea. Era utilizată pentru a reprezenta statutul social, pentru a simboliza ordinea și disciplina. În România, în anul 1897, academicianul Theodor Costescu, directorul Liceului Traian din Turnu-Severin, introduce uniforma. Ulterior, ea a fost impusă unitar.

Uniforma are o funcție socială, deoarece alocă un statut celor care o poartă, o distincție aparte. Totodată, ea uniformizează, prin emblemele vestimentare, mai multe persoane. Le aduce împreună sub același set de valori. Cei care o poartă aderă la o comunitate, cu anumite credințe și valori. Nu se mai înregistrează diferențe foarte mari de ținută atunci când există uniformă, renunțându-se la epatarea anumitor designeri vestimentari, la discrepanțe între elevi în funcție de potențialul financiar al părinților. Uniforma este și o manifestare a atașamentului față de cultura organizațională a școlii. Cei care o poartă promovează instituția respectivă și în afara ei. Prin urmare, este și un instrument de marketing. În mijlocul membrilor comunității se poate naște un sentiment de unitate și apartenență prin purtarea uniformei.

Înainte de a alege uniforma, școala ar trebui să includă consultarea elevilor, părinților, a întregii comunități. Pe lângă acest aspect, este necesar să existe o zonă liberă, ca fiecare purtător de uniformă să aibă libertatea de a-și personaliza ținuta. Nu ar trebui dusă la extrem, spre uniformizare puternică, ci să existe simțul libertății. Există și o serie de aspecte care nu duc într-o notă pozitivă. Spre exemplu, dacă uniforma este realizată din materiale ce nu sunt de calitate sau dacă nu este potrivită sezonului(cald/rece) ea poate crea disconfort, va afecta negativ starea celor care o poartă, ducând la o scădere a randamentului acestora, precum și la potențiale conflicte. Avantajele purtării uniformei școlare sunt mult mai numeroase. Se reduce vizibil bullying-ul, ajută la menținerea disciplinei și la un mediu securizat. Cei care încearcă să pătrundă în școală sunt imediat identificați. Având în vedere specificul generațiilor actuale de elevi, este indicat să li se permită să își exprime personalitate. Altfel, efectul va fi unul contrar așteptărilor și va avea efecte negative, printre care răzvrătirea elevilor.





Este necesar și un sistem de monitorizare a purtării uniformelor, stabilit prin regulamentul școlii, consultarea elevilor de gimnaziu și liceu prin Consiliul Elevilor. Obligatorietatea purtării poate duce și la abateri din partea celor care nu îmbrățișează această idee. Tocmai de aceea este indicat ca școala să prezinte în oferta sa educațională acest aspect. Astfel, posibili candidați vor avea o imagine completă și corectă și vor decide dacă acea școală este potrivită pentru ei sau nu. Prin introducerea uniforme școlare se reduce discriminarea pe tema vestimentației. Este important de subliniat faptul că ea nu uniformizează, ci readuce responsabilitatea, egalitatea, solidaritatea în rândul elevilor. Aceștia le sunt formate sentimentele apartenenței și al toleranței. Școlile care au implementat uniforma școlară au un anumit loc în comunitate, un prestigiu și se disting unele de celelalte. Pe termen lung, elevii sunt pregătiți pentru viitoarele joburi, pentru lumea reală. Sunt locuri de muncă în care este necesară o anumită ținută, chiar uniformă. Școala este o microsocietate cu reguli și seturi de conduită, norme și legi proprii. Așadar, este în beneficiul elevilor să fie obișnuiți cu un cod vestimentar. Reduce și distragerea atenției școlărilor, într-o oarecare măsură, contribuind la importanța focusării pe învățare, la construirea unui mediu propice procesului instructiv educativ. Totodată, contribuie la dezvoltarea stării de bine a educabililor, aceștia nemaifiind nevoie să se focalizeze pe ce ținută să-și aleagă a doua zi.

Ar fi util un studiu în România pe tema uniforme școlare pentru identificarea valențelor pedagogice. Nu ar trebui să se uite importanța păstrării dialogului între decidenți, părinți și elevi, consultarea lor, menținerea flexibilității sănătoase. Uniforma școlară ar trebui să includă o paletă bogată de articole vestimentare pentru a se crea o flexibilitate, oferind libertatea alegerii. Prețul accesibil și materialele de calitate folosite conduc și ele la îmbrățișarea acestui concept în viața elevilor noștri.





JUST4KIDS

— — — HIGH SCHOOL

cu nivel preșcolar, primar, gimnazial și liceal

Nivel gimnazial

Iunie 2024

ISSN 2668-0459

ISSN-L 2668-0459

CUPRINS *nivel gimnazial*

01

**Idei de activități pentru o
vacanță activă**

Prof. Becze Bianca

02

Pilates pentru copii

Prof. Darie Andreea

03

**Engaging Activities
for ESL Students**

Prof. Drăgunea
Andreea

04

**Teaching Mixed Abilities
Classes**

Prof. Florea Ruxandra

05

Why do an English Exam?

Prof. Jumugă Mădălina

06

**Traditional Schooling
vs. Homeschooling**

Prof. Turcu Valeria

07

Learning grammar

Prof. Damian Alina

08

**The Benefits of Reading
Out Loud**

Prof. Gabroveanu
Lucreția

09

**10 Sfaturi pentru un
examen național de nota
10**

Prof. Dan Alina

10

**135 de ani fără Marele Poet
Național**

Prof. Ioan Elena

11

**Copilul neglijat
emoțional**

Prof. consilier școlar
Benghia Iuliana

Idei de activități pentru o vacanță activă

prof. Maria-Bianca Becze



Planificarea unei vacanțe active pentru copii poate fi o modalitate excelentă de a-i ține implicați și de a le dezvolta abilitățile fizice și sociale. Iată câteva idei de vacanță activă pentru copii:

1. Tabere de aventură

- **Tabere de alpinism și drumeții:** Copiii pot învăța să escaladeze munți și să exploreze trasee montane sub supravegherea ghizilor experimentați.
- **Tabere de explorare în natură:** Acestea includ activități precum construirea de adăposturi, orientare cu busola și focuri de tabără.

2. Activități sportive

- **Cursuri de înot:** ideale pentru dezvoltarea motrică, corectarea posturală, dezvoltarea curajului și încrederii.
- **Tabere de sporturi de echipă:** Fotbal, baschet sau volei, unde copiii pot învăța și juca alături de antrenori profesioniști.

3. Vacanțe la ferme

- **Ferme educative:** Copiii pot învăța despre viața la fermă, hrănirea animalelor și grădinărit.
- **Ferme de echitație:** Lecții de călărie și activități legate de îngrijirea cailor.

4. Excursii cu bicicleta

- **Tururi cicloturistice:** Pe trasee sigure și bine marcate, copiii pot descoperi peisaje noi și se pot bucura de natură.



- **Piste special amenajate pentru copii:** Parcuri sau trasee care oferă diverse niveluri de dificultate.

5. Vacanțe la munte

- **Schi sau snowboarding:** În sezonul rece, copiii pot învăța să schieze sau să facă snowboarding.
- **Cățărare și via ferrata:** Activități ce oferă adrenalină și sunt realizate sub supravegherea instructorilor.

6. Excursii în parcuri de aventură

- **Parcuri de aventură cu tiroliene și trasee prin copaci:** Activități care dezvoltă abilitățile de coordonare și încrederea în sine.
- **Parcuri de distracție cu tematică:** Unde se pot bucura de diverse jocuri și activități interactive.

7. Vacanțe culturale și educaționale

- **Muzee interactive și parcuri de știință:** Locuri unde copiii pot învăța prin joacă și experimente.
- **Ateliere de artă și creație:** Potrivit pentru copiii pasionați de desen, pictură sau meșteșuguri.

8. Cursuri și ateliere specializate

- **Cursuri de nutriție și gătit pentru copii:** Unde pot învăța să pregătească diverse rețete simple și sănătoase.
- **Ateliere de construcții lego sau robotică:** Activități care stimulează creativitatea și gândirea logică.

9. Vacanțe la mare

- **Sporturi nautice:** Scufundări, snorkeling, plimbări cu caiacul sau paddleboarding.
- **Construcții de castele de nisip și jocuri pe plajă:** Activități recreative și distractive pe plajă.

10. Tururi urbane pentru copii

- **City tours cu activități pentru copii:** Vizite la atracții turistice, parcuri de distracții urbane și teatre pentru copii.
- **Escape rooms și jocuri de aventură în oraș:** Activități care dezvoltă gândirea critică și colaborarea.

Aceste idei de vacanță activă nu numai că îi vor ține pe copii ocupați și fericiți, dar îi vor ajuta și să-și dezvolte abilități importante și să-și facă noi prieteni.

Pilates pentru copii

prof. Andreea Darie

Pilates pentru copii este o formă adaptată a exercițiilor Pilates, concepută pentru a fi sigură și eficientă pentru tinerii practicanți. Aceasta poate oferi multiple beneficii pentru sănătatea fizică și mentală a copiilor:

- Îmbunătățirea posturii: Exercițiile Pilates ajută la dezvoltarea unui aliniament corect al corpului, reducând riscul de probleme posturale pe măsură ce cresc.
- Creșterea flexibilității: Pilates ajută la menținerea și îmbunătățirea flexibilității musculare și articulare.
- Întărirea mușchilor: Exercițiile sunt concepute pentru a întări musculatura de bază, esențială pentru o dezvoltare fizică sănătoasă.
- Dezvoltarea coordonării și echilibrului: Aceste exerciții contribuie la dezvoltarea abilităților motorii fine și grosiere.
- Reducerea stresului și anxietății: Tehnicile de respirație și concentrarea implicate în Pilates pot ajuta copiii să se relaxeze și să-și gestioneze mai bine stresul.
- Promovarea unei atitudini pozitive față de exercițiu: Practicarea Pilates de la o vârstă fragedă poate încuraja o viață activă și sănătoasă pe termen lung.

Recomandări pentru practicarea Pilatesului pentru copii:

- Instructor calificat: Este esențial ca un instructor calificat și cu experiență în lucrul cu copiii să conducă ședințele de Pilates.
- Adaptarea exercițiilor: Exercițiile trebuie să fie adaptate nivelului de dezvoltare al copilului și să fie realizate într-un mod ludic și distractiv.
- Durata și frecvența: Ședințele ar trebui să fie mai scurte decât cele pentru adulți, de obicei între 30 și 45 de minute, și să se desfășoare de 1-2 ori pe săptămână.

- Siguranța: Este important să se acorde atenție deosebită siguranței, evitând exercițiile prea solicitante sau care pot pune presiune excesivă pe articulații și mușchi.

Exerciții de Pilates potrivite pentru copii:

<p>The Hundred - Adaptat pentru copii, acest exercițiu poate fi simplificat pentru a lucra abdomenul.</p>		 <p>PILATES Spine stretch forward pixta.jp - 8286013</p>
<p>Rolling Like a Ball - Ajută la coordonare și echilibru, fiind în același timp distractiv.</p>	 <p>PILATES Rolling Like a Ball pixta.com - 77286396</p>	
<p>Single Leg Stretch - Întărește mușchii abdominali și îmbunătățește flexibilitatea.</p>		

Spine Stretch Forward - Ajută la alinierea corectă a coloanei vertebrale și la flexibilitate.

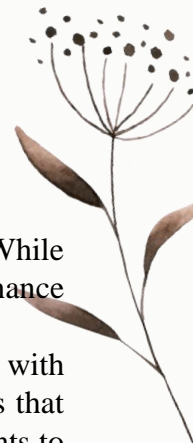


Prin urmare, Pilates poate fi o activitate excelentă pentru copii, cu condiția ca exercițiile să fie adaptate nevoilor și capacităților lor și să fie efectuate sub supravegherea unui instructor calificat.

Bibliografie:https://www.cursuripentrucopii.ro/curs/pilates_384

Engaging Activities for ESL Students

prof. Andreea Drăgunea



Summer holidays are a fantastic opportunity for students to improve their language skills outside the classroom. While the break is a time for relaxation, it's also a chance to engage in fun and educational activities that can significantly enhance English proficiency.

Language camps specifically designed for ESL students offer immersive experiences that combine education with recreational activities. These camps often include interactive language lessons, cultural excursions, and group projects that encourage speaking and listening practice. Attending a language camp can provide a supportive environment for students to build confidence in their English abilities while making new friends.

The flexibility of online courses makes them an excellent choice for summer learning. Platforms like Coursera, edX, and Duolingo offer various courses tailored to different proficiency levels. Students can choose from general English courses or focus on specific skills such as grammar, vocabulary, or conversation practice. The structured curriculum and interactive exercises help maintain a regular study routine.

Language exchange programs pair ESL students with native English speakers who want to learn the student's native language. This mutually beneficial setup allows for conversational practice in both languages. Platforms like Tandem and HelloTalk facilitate these exchanges, enabling students to connect with partners worldwide via video calls, text chats, and voice messages.

Reading books and watching movies in English can be both enjoyable and educational. Students can start with materials suited to their proficiency level and gradually progress to more complex content. Choosing books and movies with engaging plots ensures that the learning process remains interesting. Watching with subtitles can also help in understanding and picking up new vocabulary.





For those who have the opportunity, traveling to an English-speaking country can be a profound learning experience. Immersion in an English-speaking environment forces students to use the language in daily interactions, accelerating their learning process. Even short trips can significantly boost language skills and cultural understanding. Keeping a journal in English is an excellent way for students to practice writing. They can document their summer activities, thoughts, and reflections, which helps in developing writing skills and expanding vocabulary. Regular journaling also encourages students to think in English, further enhancing their language proficiency.

Summer holidays offer ESL students a unique opportunity to reinforce their language skills in enjoyable and diverse ways. By engaging in a mix of educational, social, and recreational activities, students can continue to improve their English proficiency while making the most of their summer break. The key is to choose activities that are both fun and beneficial, ensuring that learning English remains a positive and rewarding experience.



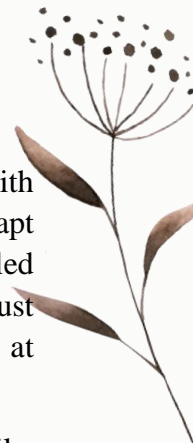
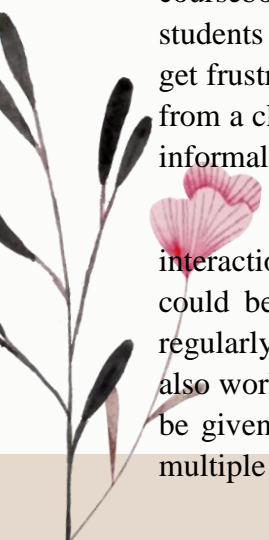
Teaching Mixed Abilities Classes


prof. Ruxandra Florea

It is hard to believe that there are classes with students whose level is the same. In reality, classes are always formed with learners with different levels. For this reason, teacher's role is overwhelmingly complex since it is essential to always adapt materials and activities, which implies extra time for preparing the lesson plans. This process is often called "differentiation" and according to Shane Lockhart "differentiated process occurs when a teacher plans a lesson that adjust either the content being discussed, the process used to learn or the product expected from students to ensure that learners at different starting points can receive the instruction they need to grow and succeed."

As simple as it may seem, educators face many challenges. That happens because some students do not like to participate or because there are students who like to dominate or do all the work. On the other hand, there are also the coursebooks with materials that are not flexible enough for different learning styles and abilities. Moreover, the stronger students tend to finish early and get bored and disruptive while the weaker students who cannot complete tasks give up and get frustrated. In order to take actions and do something, first of all it is important to establish who the different students are from a class. This could be done for instance by placing initial tests or by monitoring their progress through both formal and informal observations.

Furthermore, there are some strategies that could be taken into consideration. When considering students' interaction, teachers have the choice to vary the way students interact in many possible ways. For examples, weaker students could be paired to work with stronger students or students with same abilities and levels. Teachers can change pairs regularly to give everyone the opportunity to work with students of different abilities. Besides the pair work, students can also work in groups. The advantage of working in small pairs is that all students have the chance to contribute and tasks can be given according to levels. On the other hand, when thinking about group work, teachers can also try workstations or multiple activities according to the students' level and assign a team leader in each group.





In “Teaching Mixed Level Classes” Penny Ur says that “when teachers cannot reach every single individual, he or she can have the learners teach one another, taking the advantage of diversity in the group.” For this reason, stronger and fast finishers could be encouraged to help others in class. Moreover, teachers can foster students’ autonomy if they give strong students a choice of self-study activity when they have completed a task.

On the other hand, materials can be adapted according to skills. In writing tasks, teachers can give creative tasks that students can do at their own level or they can increase the word limit. For error correction, mistakes can be indicated using codes, like S for spelling and G for grammar. In listening lessons, there are some activities that can be extended. Direct questions can be extended by telling stronger students to justify their answers. Also, tape scripts could be given to fast finishers to identify the new words and check their meanings in dictionaries. For reading activities, students can write their opinion or a summary about a specific text or simply they can rewrite a part of it in a different person or tense. (ideas taken from a Young Learners’ workshop in Barcelona).

Taking everything into account, these practical ideas can really help teachers in mixed ability classes.



Bibliography

“High Impact Teaching Strategies in Action: Differentiated Teaching | Schools Vic.” www.schools.vic.gov.au, www.schools.vic.gov.au/high-impact-teaching-strategies-action-differentiated-teaching.

“Adapting Materials for Mixed Ability Classes.” TeachingEnglish, www.teachingenglish.org.uk/professional-development/teachers/managing-resources/articles/adapting-materials-mixed-ability.

“Penny Ur. Teaching Mixed Level Classes.” Studylib.net, studylib.net/doc/7793622/penny-ur.-teaching-mixed-level-classes.

Why do an English Exam?

prof. Mădălina Jumuga

Language proficiency is the ability to use language in various contexts, settings, and topics. The purpose of such tests is to determine your ability to handle a specific language and to assess how well you know it. As a non-native speaker, you may take a language proficiency test to measure your overall language skills so that you have documented proof of your knowledge and how strong your skills are in the target language.

It can be more beneficial to take an internationally recognized English examination to accurately assess your English level of proficiency. You can also compare results to the six CEFR English levels: A1, A2, B1, B2, C1 and C2. This can be advantageous for work opportunities and study. Universities in native English speaking countries usually require an official certification of your level of English. Preparing for an English exam can also give greater motivation to achieve the best results. It takes a lot of time and energy to learn a foreign language, so an international certification of your English level is a great way to record your achievement.

Do you dream of working or studying abroad? Are you driven by once-in-a-lifetime experiences, different cultures and traditions, and exploring the world? Having documented language proficiency will set you on the right path to get there. Several job positions are available with language certifications, such as teacher, tour guide, interpreter, translator, customer support, analyst, content writer, and many more. And as the world becomes more connected, with the right skills, you can reach more exciting jobs than ever before.

Suppose you want to work as a multilingual support specialist. Then, strive for a higher-level score on your proficiency tests. Demonstrating your skill level puts you in a better position to bargain for a higher salary and to seek new opportunities.

A list with the most popular English exams that are recommended includes:

- International English language test system (IELTS);
- Cambridge English exams (with five choices): Key (KET), Preliminary (PET), First (FCE), Advanced (CAE), Proficiency (CPE);
- Test of English as a Foreign Language (TOEFL);
- Test of English for International Communication (TOEIC)

Finally, English qualifications are designed to develop real-life communication skills. This also encourages and motivates learners because the skills that they are developing are not just for the exam, but for life. So, good luck on choosing the right test for you!



Traditional Schooling vs. Homeschooling

prof. Valeria Turcu

Are you considering ditching the public school system? Wondering whether homeschooling is a better choice for your family? Although the decision may seem overwhelming, this is an exciting time for your family! You get to explore different educational options and make the best choice for your kids. Let's look at some of the many benefits of homeschooling vs. public education to help you decide.


Homeschooling vs. Public School

First, let's get clear on the differences between homeschool and public school, as some of the terminology can get confusing. Homeschooling options vary widely from state to state. In some states, you can run your own homeschool program, assuming you meet certain teaching qualifications or are supervised by a certified person. Most states also have the option of homeschooling through a private or denominational school. In this model, you're still responsible for your children's education, but they're enrolled via a private institution that supports you and acts as your go-between with the government, making sure all records are managed accurately.

Distance learning is sometimes offered by public schools and school districts. Students are enrolled in a public school but take their classes online from home. In this scenario, parents play little to no role in educating their children, and this isn't what's typically thought of as homeschooling.

Is Homeschooling the Right Choice for Your Family?

Many parents find the idea of homeschooling overwhelming. *Me, take responsibility for my children's education? How will I keep them busy all day? How will I stay sane? Am I even qualified to do this?*




Rest assured, you're not alone if these questions and a million more are racing through your mind. Becoming a homeschooling parent is a huge undertaking and one you don't want to take on lightly. You want to be sure it's the best fit for your family so you can hold fast to your commitment, even on the tough days.

Reasons to Choose Homeschooling Over Traditional Schooling

Families choose homeschooling for many reasons. From a desire to spend more time together to a last-ditch effort to provide a child with a quality education when the public educational system is failing them, the choice to homeschool is multilayered and highly personal.

Here are some of the most common reasons families opt to learn in a home learning environment:

- They want to determine their own schedule.
 - They want to incorporate their faith and values into their home learning curriculum.
 - They're concerned about class sizes in public schools.
 - Their children are involved with sports or other extracurricular activities at a level that makes attending full-time school challenging.
 - They want to establish strong relationships among siblings.
 - They want to inspire a higher level of academic performance.
- 

Whatever your reasons for considering homeschooling, take the time to write them down. Not only will people ask you about them *all the time*, but you may also need to remind yourself occasionally.

Home Learning Benefits

Homeschooled children enjoy many benefits public school students miss out on. From a personalized learning experience with loads of flexibility and freedom to stronger family relationships and self-confidence, homeschooling advantages ripple through students and families into their communities.

A Personalized Learning Experience

Many families choose homeschooling because they want their children to find and pursue their passions. Once you know what they love, you can tailor your child's education and daily schedule to their interests.

Some homeschoolers fully embrace this concept and choose student-led homeschooling, where most or all formal teaching is sparked by the child's own interests and curiosity. This type of homeschooling helps children become confident, independent learners. But even if you aren't ready to throw away the textbooks, you can still customize your tailored homeschooling curriculum and lesson plans to your kids' learning styles and interests.

For example, hands-on learners who love to create and build things respond well to math lessons that use manipulatives such as LEGO or pattern blocks to illustrate mathematical concepts.

Tailored Socialization Opportunities

Socialization opportunities in homeschooling are diverse and foster the social skills kids will need for the rest of their lives. They have daily social interaction with other homeschool students, teachers and classmates at various lessons and co-ops, as well as with the people who live in and work in their community. Children who have time to walk their dogs in the morning, for example, get to know many of their neighbors.

Homeschooling also reduces some of the less positive social interactions kids often experience in conventional schools. Because parents and kids spend more time together, parents have a better sense of who their kids are befriending and can intervene early if some friends start to have a negative influence. There's also reduced peer pressure in homeschooling as kids aren't spending nearly as much time with their age-peers and don't face as many situations with the need to save face. Confidence and a concept of your own identity flourish in a homeschool environment. When kids do spend time with their friends, they have a strong sense of themselves and are equipped to hold their ground.

Flexibility and Freedom

One of the best things about homeschooling is the wide degree of freedom and flexibility you have in shaping your child's educational experience. Unlike public school parents, homeschoolers can choose:

- **When to learn.** Want to teach year-round? Take a month off for a vacation in February? Study on Saturdays instead of Mondays? Homeschoolers can do all these things as long as they're meeting their state requirements for the number of educational days tracked per school year. Your daily schedule is also entirely your call. Need to fit in a midday doctor's appointment or take advantage of slower times at your local pool? Homeschooling lets you work around real life.
- **Where to learn.** Homeschooling families often end up doing novel studies in the car (thank goodness for audiobooks), science co-ops at friends' houses and art lessons on museum field trips. Responsible home education isn't confined to the four walls of your house. You get to decide what locations and experiences make up the best education for your family.

- **How fast to learn.** By necessity, traditional public schools have to teach at a certain pace. Teachers have a list of topics they have to cover and only so much time to do it in. Some kids will be bored with that pace; others will struggle mightily. Homeschooled students set their own pace, and it might be different for different subjects. The same child could be 2 years ahead in math and a year behind in reading compared to where the school system says they should be, and that's fine. Learning at your own pace reduces stress and anxiety to make learning enjoyable and develop life-long learners.
- On the flip side, homeschooling doesn't offer the same level of structure as public schooling. Homeschool parents determine the level of structure they want in their daily routine and are responsible for implementing it — a task that's easier said than done when you have toddlers having meltdowns, kids who come up with a million unique ways to avoid their math lessons and an uninterrupted flow of distractions. If you work well without a lot of structure, you'll probably excel at homeschooling, but if you need your days to go exactly according to plan, you'll have to stay disciplined.

Making the Choice to Homeschool

With all the advantages homeschooling has over public school, there's never been a better time to take the leap and try it yourself!

Bibliography

www.brookings.edu; www.classicalconversations.com; www.publicschoolreview.com

Learning grammar

You can lead a horse to water, but you can't make it drink."

prof. Alina Damian

Learning grammar as awareness-raising

There's an English saying that goes "You can lead a horse to water, but you can't make it drink.". The same could be said about teaching grammar; you can teach the students the rules but you can't make them learn. There are many reasons for this. The students might simply not understand the rules- this is especially the case for younger learners. But even adult learners could have trouble with terms like present perfect, past participle, and third conditional. So, this could be due to the fact that they are not ready to learn the rules yet. Finally, teachers need to take account of the time lag between understanding grammar structures and being able to use, to produce them accurately. For all these reasons, many teachers now refer to the initial stages of grammar learning as awareness-raising. This is what happens when the current state of the learner's grammar knowledge reorganizes itself in response to new discoveries. Unlike traditional presentation (teacher-led), awareness-raising is essentially learner-led. The teacher can provide optimal conditions for awareness-raising, but only the learner can "discover" the grammar.

Learning grammar and the human brain

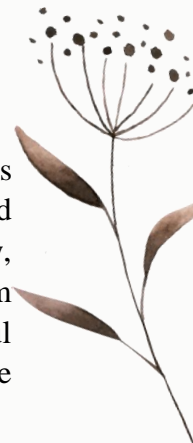
One of the most durable effects of what are known as "humanistic" approaches to language instruction is the belief that language learning involves more than simply intellectual capacities. Rather, language learning is enhanced when the "whole" person- including their feelings and emotions-are implicated. If the model texts are memorable , the corresponding student texts and the target language they include are more likely to be memorable too. Without memory, of course, there can be no learning.

Creativity in language learning and use

Scholars have long recognized the tension between conformity and creativity in language use. On the one hand, users conform to the norms of the local discourse community: they choose the grammatical patterns, word combinations and accent that would be most familiar to their interlocutors. On the other hand, breaking the rules, using language expressively, imaginatively and playfully- creativity in short is- is often highly valued. Traditionally, learners were discouraged from using language creatively through fear of “making mistakes”. On the other hand, we now understand the successful language learning results only when learners take risks with language, going outside the “comfort zone” and pushing the language to its limits.

In conclusion, teaching and learning grammar can both be enjoyable processes, related to each person’s experiences.

Source: Teaching Grammar Creatively- The resourceful teacher series, Helbling publishing.



The Benefits of Reading Out Loud

prof. Lucreția-Alexandra Gabroveanu

By age of 10, children can understand what they have better than what they read. Children's spoken language generally does not advance beyond the sophistication of the language they are exposed to, which is spoken. There are huge differences in both the children and the sophistication of the language spoken in the family. Written language uses different and more complex forms and vocabulary than spoken language. With the above in mind, reading aloud to children should be an essential part of their education until at least age 9 or 10.

“Reading aloud to kids has clear cognitive benefits. For example, brain scans show that hearing stories strengthens the part of the brain associated with visual imagery, story comprehension, and word meaning. One study found that kindergarten children who were read to at least three times a week had a “significantly greater phonemic awareness than did children who were read to less often.” And the landmark Becoming a Nation of Readers report from 1985 concluded that “the single most important activity for building knowledge for their eventual success in reading is reading aloud to children.”

Reading also strengthens children’s social, emotional, and character development. According to a recently published study, reading to very young children is linked to decreased levels of aggression, hyperactivity, and attention difficulties. The study’s lead author shared this insight with The New York Times, <When parents read with their children more . . . they learn to use words to describe feelings that are otherwise difficult and this enables them to better control their behavior when they have challenging feelings like anger or sadness.>”

Reading is an activity that every parent needs to undertake themselves, face to face with the child, so that the child also understands, from an early age, that it is a useful concern that inspires, nourishes the mind and brings long-term benefits. Its benefits are numerous: it stimulates cognitive development, trains attention and patience, creates a deeper connection between parent and child, helps the child learn words more easily, develops listening and allows exploration of the surrounding world.

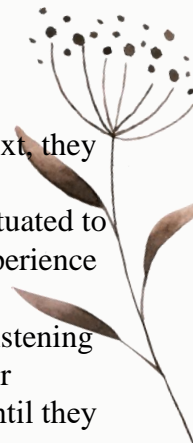
In primary school, children learn to skim simple texts, after learning the alphabet and writing, and as time goes on, demands and needs increase. Thus, a child gets to read more complex books, with more difficult terms, which he can gradually integrate into his vocabulary.

There are a variety of reasons why some children learn to read at a slower pace than others. It could be because of a learning disability, such as dyslexia, or simply because they haven't been exposed to as much reading material as their peers. Whatever the reason, it is important to remember that each child learns at his own pace and there is no need to compare him to others.

Here are some benefits of reading out loud in class or at home:

1. **Build vocabulary.** Students hear words they might skip when reading individually. They will also learn how to pronounce words and find their definitions through context or purposeful dictionary consultations.
2. **Strengthen fluency.** When students learn to read with the right speed and stress, their fluency will improve.
3. **Improve active listening skills.** When students listen for meaning, they are authentically building critical deep listening skills.
4. **Hone executive functions such as memory and attention.** When students expect to interact with a text that is read out loud, they focus and recall better. Students who struggle with memory and attention can use tools like note-taking, annotation, and asking clarifying questions.

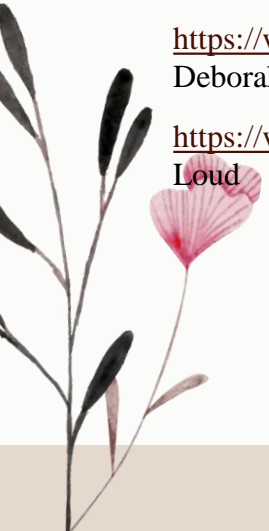


- 
1. **Aid in comprehension** (when accompanied by questioning). When students are able to answer questions about a text, they gain confidence. What's more, reading out loud slows reading rates, building in more time for comprehension.
 2. **Serve as a launching point for discussion.** When students have all read (or reread) a text together, they are well situated to start discussing it. This is both because the information is fresh and because they can transition from one shared experience to another.
 3. Take the pressure off ELLs and students with learning differences to read and process everything independently. Listening to the text being read aloud (like in an audiobook), can help students who struggle with reading. It can improve their understanding and reading fluency. Of course, you'll want to avoid demanding that struggling readers participate until they are comfortable doing so.

References:

<https://www.pbs.org/parents/thrive/why-reading-aloud-to-kids-helps-them-thrive> - Why reading aloud to Kids help Them Thrive, Deborah Farmer Kris

<https://www.carnegielearning.com/blog/top-10-reasons-reading-out-loud/> - Carnegie Learning- Top 10 Reasons Reading Out Loud



10 Sfaturi pentru un examen național de nota 10

prof. Alina Dan

Dragi elevi,

Se apropie cu pași repezi primul ”mare examen” din viața voastră de elevi. Evaluarea Națională. Cu siguranță sunteți pregătiți, iar emoțiile pe care le aveți confirmă această pregătire. Iată câteva mici sfaturi legate de examenul de limba și literatura română, care sper să vă ajute să depășiți stresul legate de acest concurs.

Dragi elevi, examenul la limba și literatura română va avea un grad de dificultate mediu, întrucât contează atenția voastră pe care o acordați în ceea ce privește înțelegerea textelor.

Recomandarea-cheie este să renunțați la AGITAȚIE și să fiți naturali și răbdători cu textele-suport.

1. Este important să răspundeți fiecărei cerințe;
2. Programarea timpului: cele două subiecte ar putea fi împărțite astfel: prima jumătate de oră, rezolvarea primelor 6 exerciții de la partea I, în următoarele 30 de minute, 7,8,9, 10 minute pentru gramatică; 40 de minute pentru Subiectul al II-lea, iar 10 minute pentru verificarea lucrării;
3. Nu omiteți să consultați un barem pentru a vedea cum se obțin punctele la fiecare exercițiu și la redactare;
4. Fiți naturali, nu folosiți fraze ample, cu termeni pe care nu-i înțelegeți;
5. Evitați citatele; profesorul corector este interesat să vadă cum interpretați voi. Este important să știți că noi profesorii ne dorim să vedem că voi gândiți, nu memorați clișee. Excepție: ex.8 ar putea avea 2-3 cuvinte din textul-suport;
6. Nu vă recomand să scrieți compunerile pe ciornă, nu veți avea timp, însă puteți să schematizați pe acestea câteva idei.

Aveți grijă la aspectul îngrijit al lucrării, contează enorm și acest detaliu. Impactul lucrării contează cel mai mult (prima impresie, care merită să fie cea mai bună!);

7. Nu ieșiți din examen mai devreme! O rezolvare perfectă ocupă 2 h. Urmăriți ortografia, punctuația, frazele și formulările;

8. Mare atenție la citirea celor două texte, încercați să înțelegeți textele/ la lectura cerințelor;

9. Scrieți valorile morfologice întregi: (adjectiv pronominal nehotărât, verb predicativ), altfel nu veți primi punctajul. Scrieți felul propozițiilor întregi: propoziție subordonată atributivă (aveți voie să subliniați predicatul și să încercuiți elementele de relație, dar respectați cerințele, să fie transcrise între ghilimele);

10. Fără prescurtări. La marginea foii lăsați un spațiu de doi centimetri. Răspunsurile se dau întregi (formulări de propoziții!).

Chiar dacă, pe măsură ce se apropie examenul, vă simțiți din ce în ce mai puțin stăpâni pe materie, trebuie să știți că acest sentiment este absolut normal, mai ales în cazul celor bine pregătiți. Nu disperați, nu vă lăsați pradă panicii. Sunteți bine pregătiți!

Succes!

135 DE ANI FĂRĂ MARELE POET NAȚIONAL

prof. Elena Ioan

Mihai Eminescu, cel mai mare poet român, se naște la Botoșani, la 15 ianuarie 1850 și se stinge din viață la 15 iunie 1889, la doar 39 de ani.

Marele poet a ridicat poezia românească pe cele mai înalte culmi. Cariera literară a poetului nepereche numără doar 17 ani din viață, de la 16 până la 33 de ani. Într-un timp atât de scurt a scris peste 800 de pagini de poezie, însă a fost preocupat și de proză și teatru. Cunoscut mai ales pentru opera sa în versuri, puțin sunt cei care cunosc cu adevărat comoara literară lăsată moștenire poporului român, fiind semnate de autor aproximativ 400 de pagini de proză și tot atâtea de teatru, iar 1600 de pagini reprezintă munca sa jurnalistică. În total peste 3200 de pagini în care sentimentele și ideile poetului au îmbogățit limba română, transformându-se în cuvinte, în capodopere de referință pentru succesorii acestuia.

În anul 1883, anul îmbolnăvirii lui, publică primul volum de poezii, singului volum din timpul vieții, „Poesii”, ediția integrală de poezii fiind publicată de Perpessicius, în perioada 1939-1963.

Despre Mihai Eminescu s-a scris mult și se va scrie încă. Opera acestuia este tradusă în mai multe limbi de circulație internațională, deși limbajul poetic al acestuia nu este la îndemâna traducătorilor, munca acestora fiind uriașă, iar responsabilitatea, de neegalat.

„Eminescu era bun, blând la vorbă, modest, simpatic. Pentru poporul de jos el avea o dragoste și o milă nemărginită. Cu oamenii din popor se înțelegea mai bine decât cu toată lumea noastră cultă și semicultă...”, afirma Iacob Negruzzi.

Bibliografie:

1. Al. Piru, Eminescu azi, ed. Mondero, Nucurești, 1993;
2. Al. Piru, Istoria literaturii române de la început până azi, ed. Univers, București, 1981.


Copilul neglijat emoțional

prof. consilier școlar Iuliana Benghia



Trăim vremuri în care confortul, tehnologia și grija pentru cei dragi nouă, în primul rând pentru copii, ocupă locurile principale în existența noastră. Cu toate acestea, tot mai mulți copii, de toate vârstele, experimentează un fenomen ascuns, subtil și deloc de tratat cu superficialitate, și anume neglijența emoțională. Neglijența emoțională este greu de perceput și de identificat, e plină de suferință psihică și modelatoare a unei personalități de viitor adult cu multe provocări, dificultăți și sentimente persistente de inadecvare, singurătate și lipsă de conexiune emoțională cu ceilalți.

Care sunt semnele acestei neglijări emoționale? Este important ca părinții să facă distincția între nevoile fizice, materiale ale copiilor, care se cer satisfăcute pentru creșterea lor optimă și sănătoasă și nevoile psihologice de dezvoltare, cum sunt în principal nevoia de conectare (contact fizic, dialog, timp), de siguranță și de afecțiune. Killen H. (1998) evidențiază faptul că, în situația de neglijare, copilul își duce existența într-o lume în care nevoile sale sunt aproape imperceptibile pentru adulți, și unde acesta nu experimentează acceptare și iubire. Alți autori definesc neglijarea emoțională drept acea experiență a *copilului ignorat*, în care el nu se simte văzut și apreciat în mod necondiționat, ba chiar este respins de către propria familie și pentru care lumea, în consecință, reprezintă un mediu nesigur și ostil. Părinții reprezintă în mod direct, însă inconștient și neintenționat de cele mai multe ori, sursa acestei suferințe a copilului. Lipsa unor competențe parentale suficient dezvoltate în direcția susținerii, acceptării, dialogului deschis și coreglării emoționale duc în mod invizibil la neglijența emoțională. Copilul poate primi toate îngrijirile și facilitățile materiale existente, dar îi lipsește însăși esența dezvoltării: căldura și disponibilitatea părintelui. Acești copii și implicit, adolescenții, pot avea o slabă stimă de sine, sentimente de inadecvare, singurătate și izolare, pot satisface ușor nevoile adulților, ignorându-le pe ale lor, pot crește cu un gol interior și o incapacitate de a stabili relații pozitive și fericite cu cei din jur, iar în viitor pot dezvolta comportamente inadecvate, cum sunt consumul de substanțe, problemele de conduită în școală dependentă emoțională, agresivitate crescută/inhibiție ori dificultăți de învățare, datorită deficitelor cognitive.




Neglijența emoțională, deși nedorită, este foarte prezentă în viețile multor copii, crescuți de gadget-uri, bone, însăși cercurile de prieteni imaturi de aceeași vârstă ori bunici care nu mai au capacitatea de a fi prezenți psihic sau fizic în a avea grija eficient de nepoți, dar constrânși să preia acest rol inadecvat sub presiunea părinților care au joburi suprasolicitanțe.

Ce este de făcut în acest sens? Aș putea să spun din capul locului faptul că neglijența emoțională se "combate" cu GRIJĂ. Grija față de copil și nevoile sale implică a stimula în mine ca părinte un întreg proces de creștere parentală și de asumare a rolului, care este constant și nu lipsit de provocări, dar gratificant și frumos în același timp. Dacă grija și atenția pornesc de la mine ca niște brațe ocrotitoare, dar suficient de permeabile pentru copil pentru a vedea și a crește, brațe care îl cuprind, atunci e nevoie să mă angajez cu tot sufletul în acest dans al creșterii. E nevoie să mă autoeduc și să mă autodescopăr în resursele și "defectele" mele ca părinte, să mă aplec asupra nevoilor reale ale copilului și să fac acest echilibru zilnic între a-l îngriji după valorile mele, fără a-l sufoca, și a-i permite să fie el însuși în lume. Sunt invitat să fiu atent la copil, să petrec timp cu el în dialog și preocupări specifice vârstei sale și să îl feresc de problemele sau scenariile mele de adult imatur.

Și dacă vine vacanța, iată un îndemn din partea unui preot simplu de care am putea ține cont pentru noi și pentru copiii noștri: *"Sufletul nu are vacanță!"*

Să ne revedem cu Grija în toamnă!

Bibliografie:

1. Jonice Webb (2023). *Drama neglijării emoționale din copilărie*. București: Pagina de psihologie.
 2. Gabriela Marc (2015). *Abuzul la copii. Diagnoză și intervenție terapeutică*. București: Editura SPER.
 3. Lindsay C. Gibson (2021). *Copiii adulți ai părinților imaturi emoțional*. București: Editura Herald.
 4. Laurence Heller, PhD and Aline LaPierre, PsyD (2012). *Healing developmental Trauma. How Early Trauma Affects Self-Regulation, Self-Image and the Capacity for Relationship*. California: North Atlantic Books.
- 

The image features a central pink circle containing the text 'Final' and 'Muğumim!'. The background is white with a thin black rectangular border. On the left, there is a vertical beige bar. The design is decorated with watercolor-style floral illustrations: a pink flower on the top left, a cluster of black dots on the left side, a large pink and white flower with green leaves on the top right, and a branch with pink leaves on the bottom right.

Final

Muğumim!